

De scheepsramp in de Wielingen. — Anderhalve eeuw Amerikaansche onafhankelijkheid. — De overbrugging van de Potsdamer Platz te Berlijn. — Het afslepen van de „Soerakarta”. — Het Koolwitje. — Le Hameau de la Reine.

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

PANORAMA

No. 42 (16) 12DE JAARGANG
16 April 1925

A.W. SIJTHOFF'S
UITGEVERS MAATSCHAPPIJ
LEIDEN

Prijs per 20 ct. Voor Week- 17½ ct.
Nummer Abonné's
Per kwartaal f 2.25, Franco per post f 2.50

HET INTERNATIONALE JUBILEUM-TOURNOOI VAN AJAX

Blauw-Wit—Glasgow. — De strijd om de bal.

Het Blauw-Wit en Glasgow elftal.

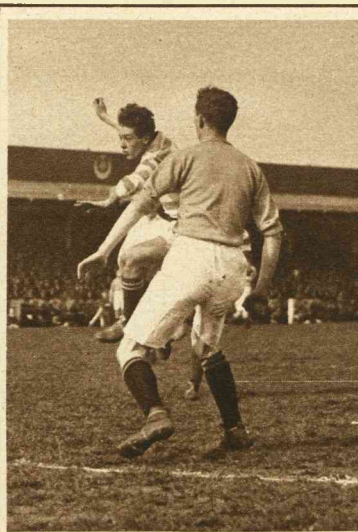

Blauw-Wit—Glasgow. — Schindeler, de doelman van Blauw-Wit, in actie.

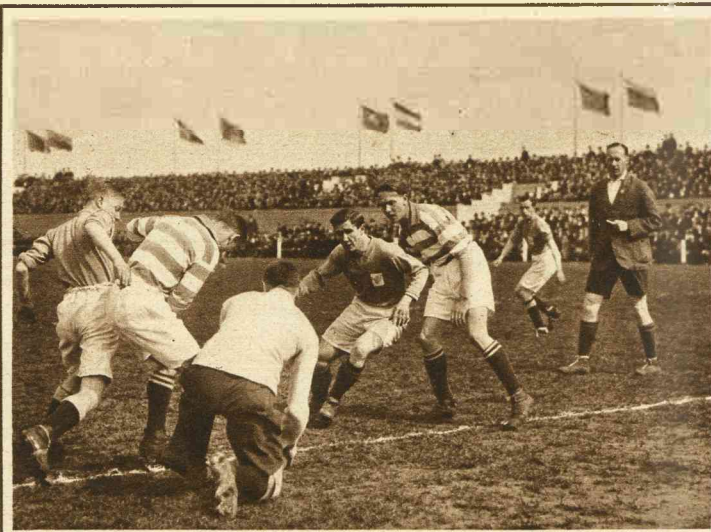
Ter gelegenheid van het zilveren jubileum van Ajax had den eersten Paaschdag onder groote belangstelling te Amsterdam een wedstrijd plaats tusschen Blauw-Wit en Glasgow en tusschen Ajax en Ilford.

Blauw-Wit—Glasgow. — Een verwoede strijd om de bal.

Blauw-Wit—Glasgow. — Een spannend moment.

Blauw-Wit—Glasgow. — Schermutseling voor het Blauw-Wit-doel.

Ajax—Ilford. — Interessant spelmoment.

Ajax—Ilford. De Ajax' doelman grijpt net bijtijds in.

Ajax—Ilford. — De Ajax-keeper in het gedrang.

ANDERHALVE EEUW AMERIKAANSCH E ONAFHANKELIJKHEID

(1775 — 19 APRIL — 1925)

De volksplantingen, welke Engeland in het laatst der achttiende eeuw in Noord-Amerika bezat — belangrijke gebieden, tengevolge van gebrek aan Nederlandsch inzicht door de Engelschen op de Hollandsche stichters veroverd, gelijk tevoren Brazilië voor ons verloren ging — vertoonden toen reeds teekenen van grooten voorspoed. Zeker, New York — het vroegere Nieuw-Amsterdam — was niet meer dan een provinciestad zelfs van het Nederland dier dagen, en Boston, dat als belangrijke havenplaats gold, telde slechts een 1200 inwoners. Maar de kolonisten, die naar Amerika trokken, vestigden zich daar — in tegenstelling met de Engelschen en Nederlanders in de Indische koloniën — blijvend en openden zoodoende een groote toekomst voor Amerika.

Het Engelsche moederland ondervond groote hulp van zijn Amerikaansche gewesten in den zevenjarigen oorlog, toen, dank zij de dapperheid van Amerika's zonen het oorspronkelijk in Fransch bezit zijnde Canada geheel werd veroverd. Maar dit leidde de Engelsche staatslieden er slechts toe om de volksplantingen te beschouwen als gebieden, waaruit groote winsten naar het moederland moesten vloeien en ten aanzien waarvan geen rechten behoeften te worden ontzien. Het verschil tusschen deze volksplantingen met een in oorsprong Europeesche bevolking van blijvend aard, en de koloniën van geheel inheemsche bevolking in Indië, drong niet tot hen door, niettegenstaande William Pitt in

William Pitt.

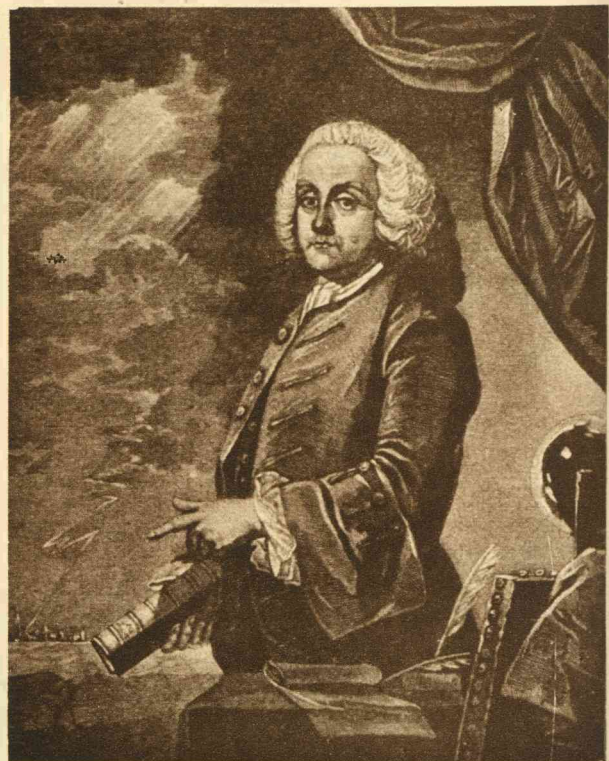
zet schadeloos gemaakt, en tegen 's Konings bevelen in kwam te Philadelphia het in de geschiedenis zoo beroemd geworden Continentaal Congres bijeen. Alle de dertien koloniën hadden gehoor gegeven aan de roepstem, van Virginia en Massachusetts uitgegaan, en afgevaardigden gezonden; in sommige koloniën waren zij door de wetgevende macht benoemd, in andere hadden bijzondere provinciale congressen hen verkozen. Zij vertolkten den wil des volks.

Intusschen liet de verhouding tusschen de Engelschen en de Amerikanen reeds alles te wenschen over; vooral in Boston kwam het herhaaldelijk tot botsingen tusschen de Amerikaansche burgers en de Engelsche soldaten. Het verzet, door Boston geboden, werd door het Congres goedgekeurd, maar zoozeer waren de gevoelens van de overgrote meerderheid van het volk loyaal jegens het Engelsche moederland, dat men, ter zelfder tijd dat men de intrekking der dwangwetten vroeg, poogde tot overeenstemming te komen, en afscheiding van Engeland een woord was, dat men nog nauwelijks durfde uitspreken. De verblindheid, door de Engelsche regeering getoond, is zonder voorbeeld in de geschiedenis. Koning George III wilde door geweld allen tegenstand breken; toen eenmaal het gewapend conflict een feit was geworden, weigerde hij zelfs de afgevaardigden van het Congres te ontvangen, en, gelijk meer dan één geschiedschrijver heeft opgemerkt, hij heeft voor de onafhankelijkheid van Amerika eigenlijk meer gedaan dan zelfs Washington of Franklin! Franklin was jaren achtereen agent der Amerikaansche koloniën in Londen geweest; hij heeft zich bij de verdediging der verzoekschriften van Amerika een smadelijke bejegening in het Engelsche Parlement moeten laten welgevallen; hij trok later als gezant naar Parijs en haalde den Franschen Koning over om Amerika in den vrijheidsstrijd hulp te verleen. Inmiddels heeft, al deze jaren achtereen, het Congres te Philadelphia vergaderd; eerst op 4 Juli 1776 ging het ertoe over, de beroemd gebleven onafhankelijkheidsverklaring uit te spreken, en wie de beraadslagingen van dit Congres, niet slechts in de eerste maanden, maar ook daarna, volgt, kan er allerminst uit bemerken den vastberaden geest, dien men dit Congres als geheel wel eens toedicht.

Intusschen, dank zij de tactloosheid van generaal Gage, namen op 19 April 1775 de vijandelijkheden een begin. Van dien datum dagteekent de Amerikaansche vrijheidsstrijd, die intusschen eerst enkele jaren later, op 19 October 1781,

beslist zou worden. Te Concord, in de onmiddellijke nabijheid van Boston, was door de Amerikanen een aanzienlijke voorraad levensmiddelen en munitie bijeengebracht; generaal Gage besloot dien te vernielen. Hij zond daartoe een troep van 800 man af, maar de patriotten in Massachusetts hadden er de lucht van gekregen, en legerden zich te Lexington op den weg naar Concord. Toen de Engelschen daar aankwamen, werden zij door gewapende burgers ontvangen, maar deze waren tegen de georganiseerde Engelsche troepenmacht niet opgewassen, en werden uiteengedreven, grootendeels doodgeschoten of vermoord. De geruchten omtrent het treffen te Lexington en de daarop gevolgde plundering van Concord verspreidden zich met bliksemnelheid in den geheelen omtrek; van alle kanten stroomden gewapenden tezamen om den Engelschen den terugtocht af te snijden, en op den geheelen weg waren dezen aan een onafgebroken vuur blootgesteld. Zeker zou geen soldaat veilig in Boston zijn teruggekomen, had Gage niet hulp gezonden, maar zelfs met deze hulp slaagden zij er nog slechts met groote moeite in om een behoorlijken terugtocht uit te voeren.

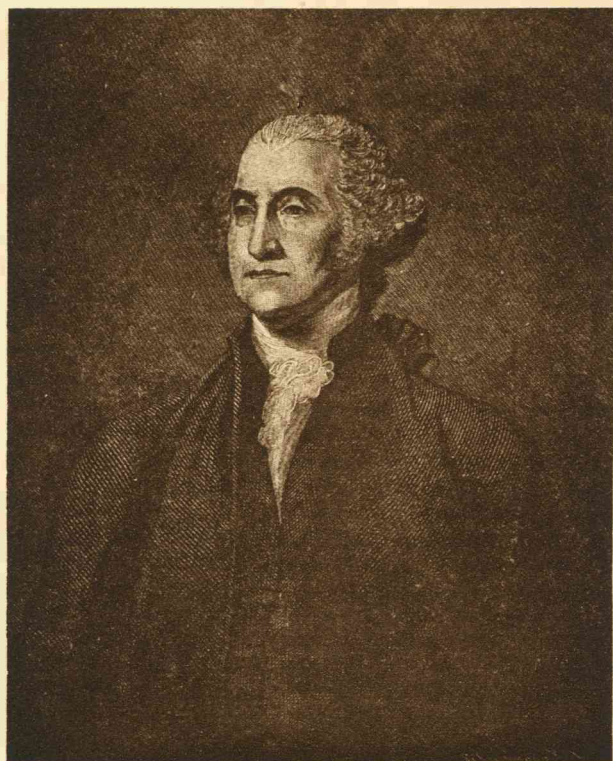
De Amerikaansche vrijheidsoorlog was begonnen. Boston werd ingesloten; de koloniën werden algemeen tot opstand uitgenoodigd; het Congres voldeed aan de op hem gelegde verplichting en benoemde Washington, die zich reeds op politiek en strategisch gebied had onderscheiden, tot opperbevelhebber. Opperbevelhebber van een leger echter, dat wel

Franklin.

een zeer eigenaardige opvatting van discipline had, en uit zeer verschillende elementen bestond. Heel veel anders kon dan ook niet geschieden dan Boston ingesloten houden, en de moeilijk bevochten zege der Engelschen bij de schansen van het nabijgelegen Bunkershill was noodig om de Amerikaansche geestdrift aan te vuren. Men wist nu, dat de Engelschen niet geheel onoverwinnelijk waren. Spoedig daarna werd het begin gelegd voor een Amerikaansche zeemacht, door dat kaapvaarders werden uitgerust. Howe werd tot Engelsch opperbevelhebber benoemd, maar tevoren was Boston door de Engelschen verlaten en door de Amerikanen bezet. De natuurlijke omstandigheden deden echter een door Montgomery en Arnold — die later zijn berucht verraad jegens Washington zou plegen — ondernomen aanval op Quebec mislukken en zijn er vermoedelijk oorzaak van, dat Canada thans Britsch Dominion en niet deel van de Amerikaansche Republiek is.

Ook op het verder oorlogstoonel verging het den Amerikanen slecht; New York werd door de Engelschen ingenomen, Washington leed een nederlaag bij Brooklin, het Congres moest zelfs van Philadelphia naar Baltimore vluchten. Maar Washington bleek niet tevergeefs aller vertrouwen te bezitten; in den donkeren, stormachtigen nacht van 26 December 1776 stak hij de met drijfs bedekte Delaware rivier over, tastte den vijand te Trenton aan en vernietigde hem geheel. Kortom tijd daarna bracht hij den Engelschen bij Princetown minstens even groote verliezen toe. De moed herleefde; vrijwilligers stroomden toe, niet slechts uit Amerika, maar ook uit den vreemde. Kosciusko, de Poolsche vrijheidsheld, schaarde zich onder Washington's vanden; Lafayette, Stoebe voegen zich bij hem; later zou hun aantal met

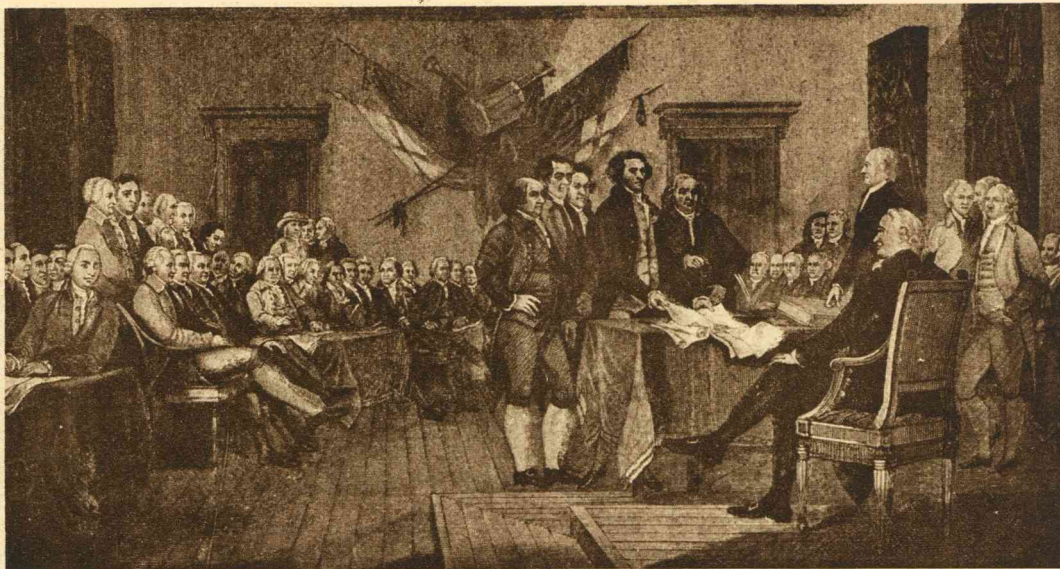

Washington.

meer dan een zijner beroemde redevoeringen daarop de aandacht vestigde. Directe belastingen werden Noord-Amerika niet opgelegd, doch het werd wel gedwongen om al wat het noodig had aan manufacturen en andere fabricaten en waren, voorzoover Noord-Amerika die niet zelf opleverde, uit Engeland of door zijne tusschenkomst zich te verschaffen, terwijl zijn uitvoer uitsluitend door Engelsche handen mocht gaan. Niet tevreden echter met de daaruit verkregen baten, die natuurlijk Amerika's ontwikkeling belemmerden, voerde Engeland een zegelbelasting in, die Amerika als een aanslag op zijn constitutioneele vrijheid beschouwde, en waartegen dan ook een zoodanig lijdelijk verzet rees, dat, zij het ook schoorvoetend, de Koning — de stijfhoofdige George III — zijn regeering moest volgen in haar wensch om die in te trekken.

Maar de wet op de invoerrechten kwam daarvoor in de plaats, en toen het Parlement van Massachusetts zich daartegen durfde uitspreken, werd het door den koninklijken gouverneur ontbonden. De Engelsche regeering, spoedig inziende, dat zij ook hier gefaald had, bleek bereid de invoerrechten te laten vervallen, met uitsluiting van dat op de thee, het voor Engeland zoo belangrijke artikel. Maar het behoud hiervan leidde ertoe, dat op 10 December 1773 een groote voorraad thee, door de Engelsche Oost-Indische Compagnie naar Boston verscheept, werd vernield.

Dit was in zekeren zin de vonk in het kruis; de Engelsche regeering besloot tot harde maatregelen; in zijn verbittering tegen de koloniën vaardigde George III een vijftal dwangwetten uit, met de uitvoering waarvan generaal Gage werd belast. Maar de dwangwetten werden door lijdelijk ver-

De onafhankelijkheidsverklaring.

Rochambeau vermeerderd worden. Vandaar de goede be- trekkingen, die moreel en intellectueel altijd tusschen Amerika en Frankrijk hebben bestaan, maar die toch niet verhinderen, dat het Amerikaansche volk van na den grooten oorlog vergeet, dat het een deel van zijn vrijheid aan de hulp van Europa is verschuldigd!

Intusschen, de toestand was nog allesbehalve zeker.

Integendeel, Koning George III zette er alles op om het halsstarrige Noord-Amerika te dwingen. Steeds groo- tere troepenmachten wer- den gezonden, en Washing- ton had daartegenover niet anders dan ongeorganiseer- de, tuchtlooze vrijwilligers te stellen; soms gebeurde het, dat geheele afdeelingen plotseling naar huis trok- ken om den grond te gaan bebouwen! Aan de Bran- dywine leed hij dan ook een geweldige nederlaag; hij had den veldslag in het open veld niet willen aan- nemen, maar zijn officieren hadden hem ertoe gedwon- gen. Howe kon nu Phila- delphia binnenuitrukken, en ten tweeden male moest het Congres vluchten. Tegelijk probeerden de Engelschen omeen verbinding tusschen New York en Canada tot stand te brengen en zoo Nieuw-Engeland van de overige koloniën af te schei- den. Deze aanval, bestuurd door generaal Bourgoyne, leverde aanvankelijk goede resultaten op, maar de tal- rijke Indiaansche bondge- nooten, die Bourgoyne met zich voerde, brachten door hun wreedheid de rustige bevolking zoozeer in op- stand, dat hij spoedig een geheel leger tegenover zich vond, en, wel verre van een overwinning aan de Engel- sche wapenen toe te voegen, eindelijk, op 16 October 1777, met den Amerikaan- schen generaal Gates de be- roemde conventie van Sa- ratoga moest sluiten, waar- bij hij zich met zijn 5000 man overgaf. Na dit succes kon Franklin met meer kracht bij de Fransche re- geering op een bondgenoot- schap aandringen; het kwam, niettegenstaande Spanje zich afzijdig hield, tot stand, en Engeland werd nu verhinderd om verdere versterkingen naar Amerika te zenden, terwijl integendeel, zij het ook langzaam en geleidelijk, Fransche troepen naar Amerika kwamen.

Lord Richmond's poging om alsnog de onafhankelijkheid der Amerikaansche koloniën te erkennen en zoo den band met het moederland te behouden, leed schipbreuk op den tegen- stand van William Pitt, die de Engelsche eer boven alles stelde. De Engelsche bevelhebbers zetten er dan ook alles op om den strijd te winnen. Generaal Arnold, een van Washing-

ton's vertrouwden, werd met Engelsch geld tot verraad overgehaald; hij zou Westpoint, een belangrijk strategisch punt, in handen der Engelschen overleveren, maar een toe- vallige omstandigheid en de waakzaamheid van drie Ameri- kaansche militairen deden het verraad mislukken. Sir Henry Clinton, die Howe als opperbevelhebber had vervangen, probeerde het langs een anderen weg. In het Zuiden, waar de

zijn tegenstanders. Zoo drong hij onvoorzichtiglijk tot York- town door, een klein dorp op den rechteroever der York- rivier en vereenigde daar zijn geheele krijgsmacht. Washing- ton intusschen had Fransche versterking ontvangen; schijn- bewegingen deden Clinton besluiten geen versterkingen uit New York af te zenden om deze stad niet in handen der Amerikanen te doen vallen. Toen hij bericht ontving, dat

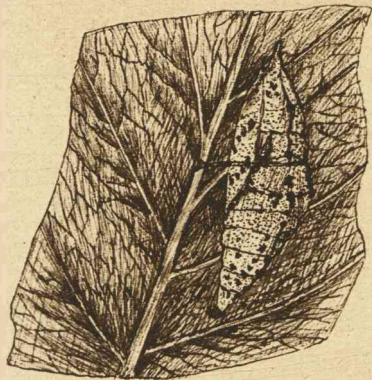
Washington nogmaals over de Delaware was getrokken, was het te laat. Cornwallis werd bij Yorktown geheel ingesloten; moest zich na een maand overgeven, met geschut, wapenen, krijgs- kas. De oorlog was hier- mede vrijwel beslist, en al heeft het moeite gekost om George III tot den vrede te doen overhellen, de stem van het Engelsche volk sprak te luid. Men gevoelde de vernedering, maar ook de noodzakelijkheid. Ame- rika was door zijn tractaat met Frankrijk aan een ge- lijktijdigen vrede gebon- den; Engeland was dus ge- noodzaakt ook met Frank- rijk vrede te sluiten. Den 4den December 1783 legde Washington zijn betrekking van opperbevelhebber neer, nadat hij een tevoren tot hem gericht verzoek om zich tot koning te laten kronen, met eerlijke ver- ontwaardiging van de hand had gewezen. Maar korten tijd daarna was hij Ame- rika's eerste ongekroonde koning, want metalgemeene stemmen wees het Congres hem tot president aan.

In den Amerikaanschen vrijheidsstrijd hebben zich velen onder de Amerikanen onderscheiden door moed, door dapperheid, vooral door onverbreekbare trouw aan de eens opgenomen zaak. Maar boven die allen staat Washington, zoo om zijn qualiteiten als om zijn karakter. Elke zelfzucht was hem vreemd; slechts het belang van het land gold voor hem. Hij was niet blind voor de qualiteiten, die hij bezat, en juist daar- om heeft hij de noodzake- lijkheid gevoeld om het opperbevelhebberschap te aanvaarden. Maar bij alles wat hij deed, heeft hij slechts gezien naar de be- langden van het land, en de vereering hem toegedragen, de trouw hem betoond, hebben het hem, vermoe- delijk meer dan eenig ander middel, mogelijk gemaakt de overwinning te bevech-

ten. Washington's persoonlijkheid staat tegenover de ge- schiedenis van de wereld als wel een heel bijzondere, die Amerika heeft weten te eeren door zijn bondshoofdstad, reeds nu een belangrijk centrum voor de regeling van wereldvraagstukken, zijn naam te geven!

Deinzend meisje. — Naar de schilderij van J. A. Grimou.

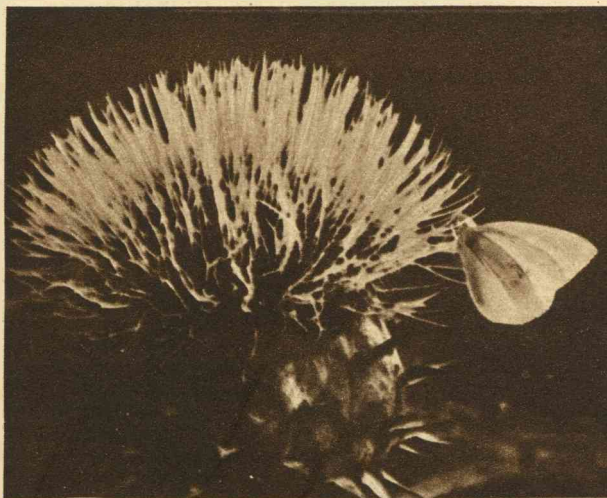
De pop van het Koolwitje.

Het Koolwitje.

Op onze foto zien we een witjesvlin- der bezig, een bloem van de artis- jok te onder- zoeken met haar lange, buigzame roltong. Vroolijk fladdert het diertje van de eene plant naar de andere — een veerlicht, be- weeglijk wezentje, ontstaan uit een vet, plomp, rups- beest. Ofschoon de vijanden van het witjesgeslacht tal-

rijk zijn, heeft de kapel zelf er niet veel te duchten: slechts de vogels loeren op haar sappig lijf. . . . Het meest bedreigd wordt ze in haar stadium van rups, door snelle sterke sluipwespen, die in het rupsenlichaam hun eieren leggen, door de wonderlijke Mymarinen, wespijes van nauwelijks een millimeter, die leven ten koste van haar eieren, etc. De talrijke vijanden zijn een rem voor al te snelle ontwikkeling en als dan ook in sommige jaren de omstandigheden zoo zijn, dat het ontstaan dier parasieten en hun voortplanting worden tegengewerkt, kan het aantal

slavernij bloeide, vond hij — veel meer dan in het Noorden, hoewel ook daar nog genoeg — bondgenooten onder de Ame- rikaansche bevolking, en vanuit Zuid- en Noord-Carolina wilde hij naar het centrum oprukken. Aanvankelijk behaalde hij overwinning op overwinning, maar Lord Cornwallis, die van Engelsche zijde de bewegingen leidde, onderschatte

Een Koolwitje, een bloem van de Artisjok onderzoekend.

witjesrupsen een ontstellende hoogte bereiken. Miljoenen van die vraatzuchtige wezens eten dan de koolblaren op en laten slechts de nerven over. Heele velden kunnen op die wijze vernietigd worden en het spreekt vanzelf, dat de rupsen, om den honger- dood te ontgaan, nieuwe bouwlanden moeten opzoeken, die met

kool, hun meest geliefde voedings- plant, begroeid zijn. Dohrn heeft zulk 'n miljoenen- leger waargeno- men, dat op zijn tocht een spoor- baan overstak en iets tot stand bracht, dat, gege- ven hun kleinheid, slechts mogelijk was door de macht van het getal: ze stopten een trein. De wielen van lo- comotief en wa- gens waren bedekt met een dikke brij van verpletterde rupsenlijven en de wrijving tusschen wielen en rails werd zóó gering, dat de trein, die in volle vaart geremd werd, slechts weer op gang kon komen, toen het miljoenenvolk voorbij was getrokken en de wielen en rails waren schoongemaakt. — De poppen van de witjesvlinders zijn grillig van vorm en hangen in een lusje van spindraden tegen boomschors, muren, hekken enz. tot de warme zon de teere vlin- derdeelen heeft doen groeien uit de vetmassa's van het rupsen- lichaam en de starre pophuid barst om de als een veer zoo lichte kapel de wereld te ontsluiten van honing en bloemenpracht.

Eieren van het Koolwitje. — Ongeveer 50 maal vergroot.

De Ontwikkelingsgeschiedenis van de Automobiellndustrie.

III.

(Slot).

Europa.

De eerste van deze drie brieven hebben wij het gehad over de automobiellndustrie in het algemeen. In den tweeden hebben we u het een en ander verteld van de plaats, die de auto in Amerika inneemt en van welke beteekenis zij daar is geworden. Ditmaal willen wij in het kort uiteenzetten hoe het met de industrie in de Oude Wereld is gesteld.

Laten we met Frankrijk beginnen.

Het land dat van den allereersten aanvang met zooveel energie en doorzettingskracht, de fabricatie van benzine-automobielen ter hand nam, is wel de Grootte Republiek, die o. a. De Dion (van de Dion & Bouton), Levassor en Peugeot onder haar zonen telt. Het zijn alle namen van mannen, die reeds van stonde af aan zich met de automobiell-fabricatie hebben bezig gehouden. Die hebben geëxperimenteerd en gewaagd, maar die ten slotte ook de wel-verdiende vruchten van hun ontginningswerk mochten plukken. Nog staat Frankrijk in bijna elk opzicht aan de spits. Niet alleen kwalitatief maken zij schitterende producten, maar ook kwantitatief gaan zij in Europa vooraan. En waar het betreft het bouwen van fraaie, het oog streelende carrosserieën, is er geen land dat Frankrijk in haar prestaties benadert. Op de laatste R. A. I. tentoonstelling in Amsterdam werden door de Parijische firma Saoutchick treffende staaltjes daarvan geleverd. Teneinde een algemeen en juist beeld te krijgen van den welvarenden toestand, waarin de auto-industrie in Frankrijk verkeert, laten we hieronder volgen hetgeen Markies De Dion, president van de Chambre Syndicale de l'Automobile, in dat land aan het weekblad „Auto Leven” schreef, naar aanleiding van een verzoek van dat blad, om, ter gelegenheid van de Amsterdamsche expositie, zijn meening te geven omtrent de beteekenis van de automobiellndustrie ten opzichte van ons land.

Het slot komt vertaald ongeveer hierop neer: „Frankrijk, de wieg van de automobiell, maakt daarom aanspraak op de eer en de glorie, die andere natieën den weg te hebben gewezen.” En even verder: „Trotsch op bijna veertigjarige ervaring, van nasporing en hardnekkig werken, handhaaft het een aanzienlijken voorsprong op alle andere natieën en ziet zij haar clientèle met den dag stijgen.”

Als we bovendien uit zijn bijdrage vernemen, dat terwijl in het geheele jaar 1923 in Nederland 149 Fransche wagens met een waarde van ruim vier miljoen francs werden geïmporteerd, in de eerste tien maanden van 1924 reeds 729 auto's met een gezamenlijke waarde van meer dan 26 miljoen francs uit Frankrijk in Nederland ingevoerd werden, dan mogen we terecht verklaren dat de Fransche producten ten onzent „gewild” zijn. Nemen we daarbij nog in aanmerking dat de Nederlandsche adspirant autobezitters niet minder moeilijk te bevredigen en niet minder kieskeurig zijn dan alle koopers van andere artikelen, dan mogen we tevens veronderstellen dat Frankrijk „waar voor zijn geld” levert.

U zoudt wellicht verwachten, dat wij na Frankrijk in de tweede plaats Engeland gaan bespreken. Wij moeten u in dat geval teleurstellen. Naar onze meening komt eerst Duitsland aan de beurt. Dit land deed nadat het door den grootten oorlog een gevoelen knauw had gekregen, waardoor het aanvankelijk voor langen tijd ernstig verlamd *scheen*, reeds korten tijd na het beëindigen van den strijd weer van zich spreken. De eerste naoorlogsjaren bracht Duitsland wel weinig nieuws, maar de

laatste jaren daarentegen kwam er van onze Oostelijke bureu veel en vooral goed werk. Mercedes, Benz en Daimler leverden ook na den oorlog wagens van onberispelijke kwaliteit. Horch, Daag en Dürkopp brachten als van ouds uitstekende wagens en ook de overige fabrieken handhaafden den goeden naam, dien Duitsland van den beginne af in de automobiellndustrie heeft bezeten.

Daarbij kwam kortelings de verheugende tijding, dat de Opel-fabrieken een aanvang hebben gemaakt met de vervaardiging van kleine automobielen in groote serie. Naar Fransch voorbeeld en . . . als de geruchten waarheid bevatten met Fransche licenses. Het doet goed aan, deze verdraagzaamheid te kunnen vaststellen. Waarom zou men, ook als oude vijanden in oorlogstijd, in tijd van vrede elkaars vindingen niet waardeeren en gebruiken?

Wij durven het met gerustheid te voorspellen, dat wij, als het zoo doorgaat, van Duitsland groote dingen tegemoet kunnen zien. Excelsior!

Van de overige landen van Europa, die een beteekenende Automobiellndustrie hebben, willen wij nu even bij Engeland stilstaan.

Aan de overzijde van het Kanaal maakt men over het algemeen goede, maar . . . dure automobielen. Het is de groote en consequente leemte van de Engelschen, dat zij het nog steeds niet weten klaar te spelen, hun in doorsnee zoo schitterend werk, voor een

Foto van het ontwerp voor de nieuwe Fordgarage, die onder directie van de firma Sieberg binnenkort aan de Valckenierstraat te Amsterdam zal worden geopend. Er zal een uitstekend geoutilleerde werkplaats, voorzien van de meest moderne Formachines en gereedschappen en een groot onderdeelmagazijn in worden aangebracht.

billijken prijs te leveren. Koetswerkbouwen is niet de sterkste zijde van de Britten. Het neemt niet weg, dat enkelingen zooals bijvoorbeeld Hooper wel carrosserieën maken, die ook op het Continent worden geprezen, maar zij bouwen bij voorkeur eenvoudige open sportmodellen, die er alleen op berekend zijn den rijder gemakkelijk te doen zitten, de beenen languit in gestrekte houding, om met zijn wagen kilometers te verslinden. Racen is een bij uitstek geliefkoosde verpoozing van de zonen van het Britsche Rijk.

Engeland kan er op bogen de meest luxeuse auto's te fabriceren, die aan de markt verschijnen. Wie geld te veel heeft, koopt een Rolls-Royce of een Lanchester, en . . . een ieder, die hem in zulk een rijdenden salon ziet, zal vaststellen, dat de eigenaar „er warmpjes bij zit”!

Wel heeft men in Groot-Brittannië serieproductie van klein-auto's reeds sedert eenige jaren ter hand genomen, maar ook hier weer het eeuwige struikelblok: ze zijn te duur. Aardig werk is het overigens, dat we van Austin, Cowley, Ariel en anderen zagen. Bijzonder fraai zelfs is de kleine Rover, van karakteristieke constructie en prima kwaliteit.

Meer florissant en zeker van meer beteekenis is in Engeland de motorrijwiellndustrie, alsook de fabricatie van benzinemotoren voor lucht- en scheepvaart.

De producten van Raleigh, Sparkbrook, B. S. A., J. A. P. en vooral niet te vergeten Douglas en Matchless hebben wereldvermaardheid. Douglas heeft ook ten onzent veel vrienden. Zijn we juist ingelicht, dan bedroeg de invoer van de motoren van dit merk in 1924 in Nederland meer dan 50% van het totaal importcijfer.

Van de motoren voor de luchtvaart zij in de eerste plaats Rolls-Royce genoemd. Het Fokker-toestel dat Amsterdam-Batavia vloog, was met een dergelijken motor uitgerust.

Wij keeren van ons uitstapje naar het land van Albion terug, en verlaten Dover om in Ostende voet aan wal te zetten.

Want ook onze Zuidelijke bureu hebben recht op aandacht, waar het prestaties op auto-industrieel gebied betreft.

In Antwerpen wordt België's eerste en mooiste automobiell

vervaardigd. Het zijn geboren Hollanders, Amsterdammers zelfs, die de Minervafabrieken daar leiden. Treurig dat zij hun energie over onze landsgrenzen ten toon spreiden. Te betreuren des te meer, waar juist ook bij ons groote waardeering is voor hun producten. De importrice, de Amsterdamsche Rijtuigmaatschappij, mocht dit nog onlangs ondervinden, door de vereerende opdracht van Prins Hendrik, tot levering van een wagen van dit merk.

Behalve in Minerva te Antwerpen bezit België in de F. N. fabrieken te Herstal en die van Métallurgique in Brussel nog twee fabrieken die met eere dienen te worden genoemd. Kort geleden nog behaalde de Nederlander Baron van Tindal succes met een F. N., in den sterit naar Monte Carlo. De renommée van deze fabrieken gaat evenals die van de Antwerpsche fabriek ver buiten de grenzen van het kleine moederland. Als we ten slotte memoreeren dat naast een aantal kleinere automobiellfabrieken, waarvan nog Miesse te Brussel genoemd zij, in België een aantal motorrijwiellfabrieken zijn te vinden, waar uitstekend werk wordt gemaakt, meenen we ook dit land de noodige eer te hebben bewezen.

Het zonnige Italië vraagt een oogenblik attentie. De fabrieken van Fiat, Lancia, O. M., en last but not least Alfa Romeo zijn alle zeer voornaam en vervaardigen zonder onderscheid schitterende wagens. Fiat is waarschijnlijk de grootste. Een merkwaardigheid van deze fabrieken is, dat zij op het dak van haar hoofgebouw te Lingotto een groote, breede proefbaan bezitten. De wagens worden met speciale liften daarheen gebracht en kunnen er ongestoord „den spat zetten”. Een lumineus idee van de architecten. Lancia en O. M. (Officine Meccaniche) bouwen evenals Fiat automobielen, die vooral als onvermoeide klimmers reputatie hebben. Alfa Romeo, aanvankelijk in Holland minder bekend, zal, nu eenige ondernemende firma's den import ter hand hebben genomen, ook ten onzent wel de waardeering vinden, waarop zij aanspraak mag maken. Zij won het vorig jaar den zwaren wedstrijd om de Grand-Prix.

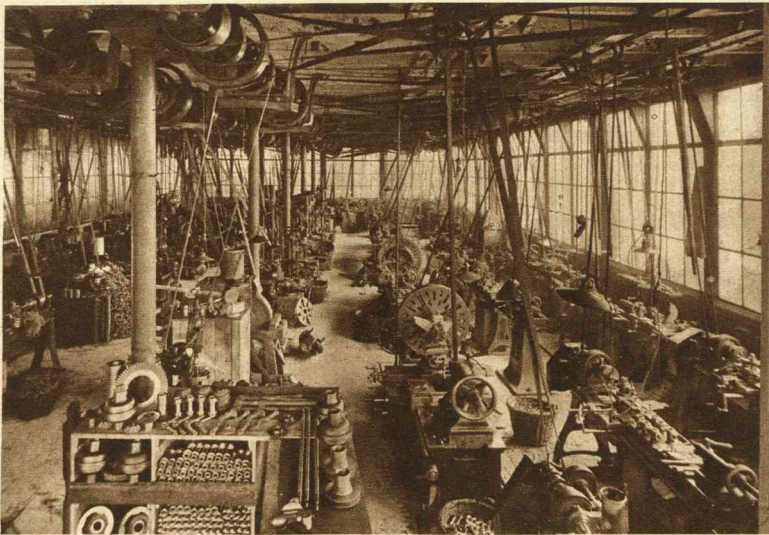
Ook Isotta Fraschini, die schitterende wagens levert, zien wij in Holland tot ons genoegen meer en meer.

Alvorens dezen brief te besluiten, willen wij niet nalaten, ook Oostenrijk te noemen. Wel is de industrie van automobielen in dat land door de ernstige economische ontwrichting nog niet van zeer groote beteekenis, maar we treffen er toch fabrieken, die dusdanig fabrikaat aan de markt brengen, dat wij eenige daarvan willen noemen. In de eerste plaats is daar Steyr; de oude wapenfabrieken maken voortreffelijke automobielen, waarvan we met beslistheid kunnen getuigen, dat het goede klimmers zijn en dat zowel motoren als chassis uitstekende kwaliteiten bezitten. Ook het nieuwe type met zes remmen, dat we in Amsterdam op de R. A. I. bewonderden, doet den goeden ouden naam van deze fabriek alle eer aan.

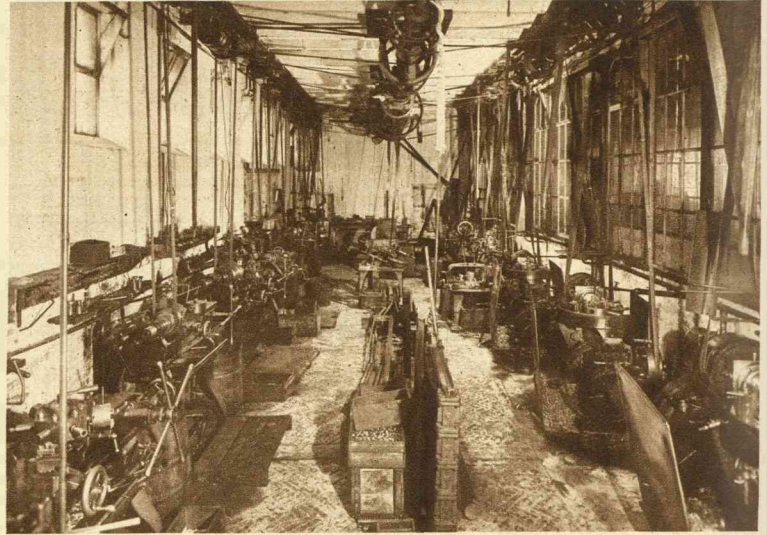
Weinig minder voortreffelijke eigenschappen vereenigen de producten van de Austro-Daimler fabrieken in zich; ook deze wagens zijn ten onzent goed ingeburgerd. Als we tenslotte de A. F. (Austro-Fiat) en A. F. N. in herinnering hebben gebracht, gelooven we wel de meest vooraanstaande fabrikanten van het land te hebben genoemd. Vooral ook het Oostenrijksche koetswerk is over het algemeen zeer fraai. Er zijn in Weenen carrossiers, wier werk niet voor dat van hun Parijische collega's onder doet.

Zoo hebben we in onze drie brieven het een en ander over de automobiellndustrie in de geheele wereld verteld, de foto's hebben er u iets van laten zien. Er rest ons nog veel meer te vertellen over deze belangrijke nijverheid, die aan miljoenen handen over de geheele beschaaftde wereld arbeid verschaft. Wij zullen trachten de belangstelling, die wij, naar wij hopen, bij u hebben opgewekt, in volgende artikelen te bevredigen.

MISJOUR

Kijkje in een gedeelte van de Simplex-fabriek te Amsterdam, waar de bekende goede Hollandsche motorrijwielen worden vervaardigd.

Nog een kijkje in een der Simplex-werkplaatsen. Zooals de foto aantoonst, is onze nationale industrie ook degelijk geoutilleerd.

Pandoeren.

Redacteur K. C. de Jonge, van Woustraat 112II, Amsterdam.

Verzoeken alle mededeelingen deze rubriek betreffend, aan bovenstaand adres te richten.

CORRESPONDENTIE.

J. v. S. te R. Stuk is nimmer af te keuren. Zie Art. 18 van het reglement. Voor de volgorde der spelers geeft art. 16 U het antwoord. J. A. H. te A. Alleen wanneer men 4 Azen heeft, mag een heer aangevraagd worden. Op een zoogenaamde gedekte kaart mag het Aas niet gevraagd worden. In het door U gegeven voorbeeld speelt B natuurlijk. Hij heeft immers pandoer met 70 aangekondigd en nu hangt het er alleen maar van af of de roem van C hooger was, hetgeen bleek bij de vraag bij het opspelen. G. A. W. te H. Het antwoord zult U reeds per brief hebben ontvangen.

PROBLEEM No. 76.

- 1e Slag A H. 10, B H. 9, C H. A., D R. V.
2e „ D K. A., A K. 8, B K. H., C R. A
3e „ C S. A., D R. 8, A S. B., B R. H.
4e „ B K. 9, C R. 10, D K. B., A K. 7.
5e „ C S. 8, D R. 7, A S. 10, B R. 9.
6e „ B S. H., C H. H., D R. B., A S. 9.

7e „ D S. V., A S. 7, B H. 8, C H. B.

8e „ D H. 6, A H. 7, B K. V., C K. 10.

Opl. probleem No. 77.

1e Slag A S. 8, B S. V., C S. B., D S. 7.

2e „ C H. V., D S. A., A H. B., B S. 9.

3e „ B H. 7, C R. A., D H. H., A H. 8.

4e „ D H. 9, A H. 6, B H. 10, C R. 9.

5e „ B K. H., C K. V., D R. H., A K. B.

6e „ B K. 10, C S. H., D R. B., A K. 8.

7e „ C K. A., D R. 10, A K. 7, B S. 10.

8e „ B R. 7, C K. 9, D H. A., A R. 8.

PROBLEEM No. 89.

Ingezonden door den Heer H. Zijlstra, den Haag.

Misère Ouverte Impériale (praatje).

A

B

Harten 6, 9.

Harten 7, 8, 10, Vrouw.

Ruiten 7.

Klaveren 7, 8, Heer, Aas.

Klaveren 10.

Schoppen 7, 9, Vrouw, Heer.

C

D

Harten Boer.

Harten Heer.

Ruiten Boer, Heer, Aas.

Ruiten 8, 9, 10, Vrouw.

Klaveren 9, Boer

Klaveren Vrouw.

Schoppen 8, Boer.

Schoppen 10, Aas.

Troef: Klaveren

Kijkaart: Harten Aas.

A speelt Klaveren 10 en verliest.

PROBLEEM No. 90.

Ingezonden door den Heer C. M. van Putten, Rotterdam.

Misère Ouverte Impériale (praatje).

A

B

Harten 6, 9.

Harten 8, Heer, Aas.

Ruiten 8.

Ruiten 10, Aas.

Klaveren 8.

Klaveren Boer, Aas.

Schoppen 7, 8, Boer, Aas.

Schoppen Vrouw.

C

D

Harten 7.

Harten 10, Boer, Vrouw.

Ruiten 7, Boer, Heer.

Ruiten 9.

Klaveren 9, Vrouw.

Klaveren 7, 10, Heer.

Schoppen 9, 10.

Schoppen Heer.

Troef: Ruiten.

Kijkaart: Ruiten Vrouw.

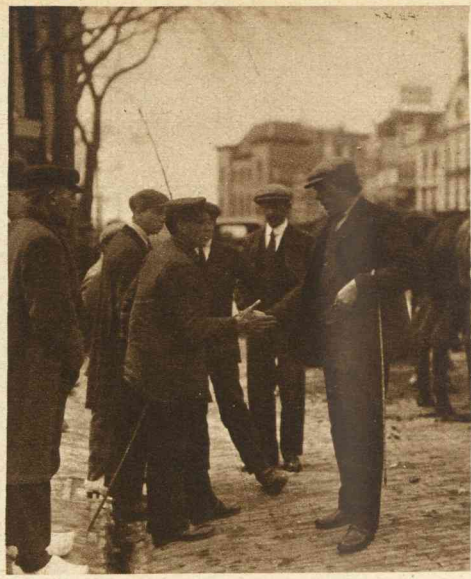
A speelt Ruiten 8 en verliest.

A

Volgorde der spelers D B.

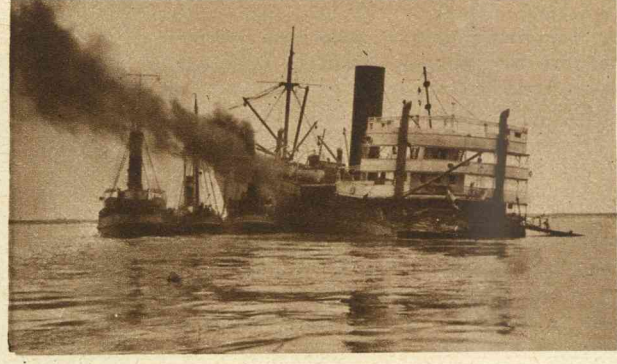
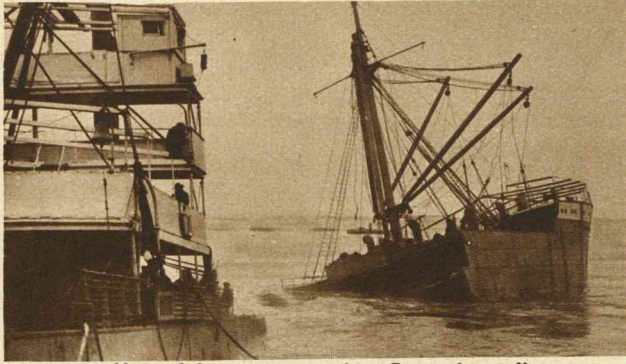
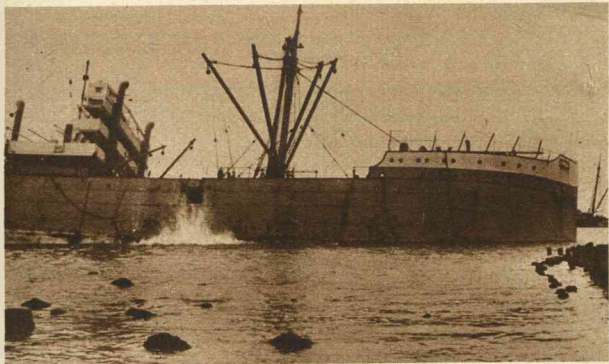
C

Oplossingen binnen 4 weken in te zenden aan het adres van den redacteur der rubriek.

Kijkjes op de groote paardenmarkt te Utrecht.

die ieder jaar in de week vóór Paschen gehouden wordt. Links: Het paard wordt den toekomstigen koper in draf getoond. Midden: Een overzicht der markt. Rechts: Met handslag wordt de koop tot stand gebracht.

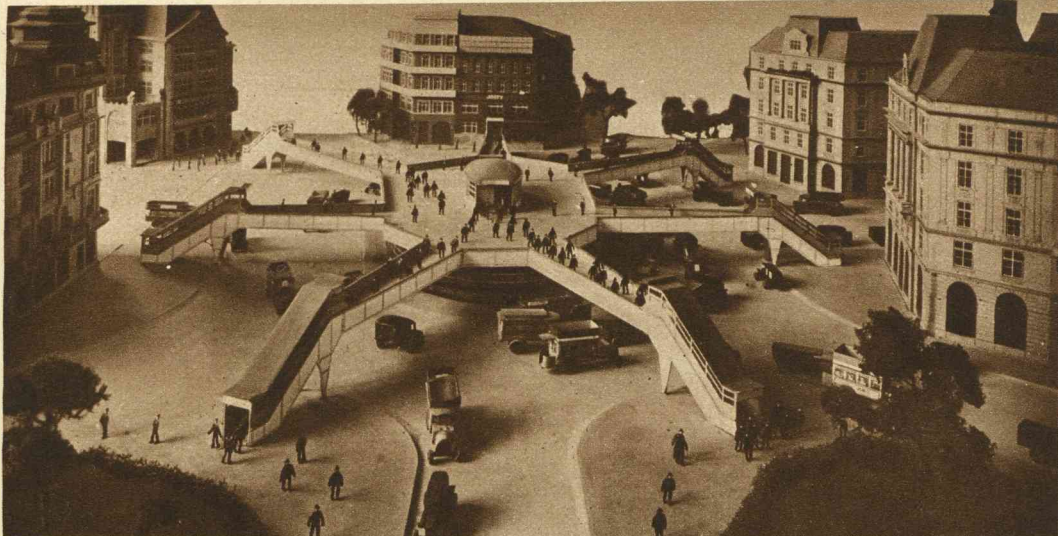
Het afslepen van de „Soerakarta”.

De vorige week is het stoomschip „Soerakarta”, dat eenigen tijd geleden nabij den Hoek van Holland strandde en wrak sloeg, afgesleept. Vooraf had men het achter- van het voorschip gescheiden door middel van een steekvlam en dynamiet. Op onze linkerfoto ziet men de dynamiet-ontploffingen onder water. Midden: het achter- en voorschip gescheiden. Rechts: het achterschip wordt den Nieuwen Waterweg afgesleept.

Cor Zegger weer terug in ons land.

Onze Nederlandsche kampioen-zwimmer Cor Zegger (x) is de vorige week met het s.s. „Veendam” uit Amerika in ons land gearriveerd. Piet Ooms de oud-kampioen, verwelkomt hem aan boord.

De overbrugging van de Potsdamer Platz te Berlijn.

Hoe de architect Dr. Mahlberg zich voorstelt het verkeersvraagstuk op de Potsdamer Platz op te lossen: om den voetgangers de gelegenheid te geven het plein zonder gevaar over te steken, wil hij voor hen een brug bouwen met zeven tunnelvormige opgangen, die op de trottoirs beginnen.

Ds. J. H. Wiersma,

emeritus-predikant der Ned. Herv. Gemeente te Amsterdam, is den 11en April aldaar op bijna 82-jarigen leeftijd overleden.

ONZE STANDBEELDEN PRIJSVRAAG

Hierboven plaatsen wij het tweede drietal bekende standbeelden. Voor de voorwaarden, die bij dezen wedstrijd gelden en de vele prijzen die beschikbaar zijn, verwijzen wij naar ons vorig nummer, waarin alles uitvoerig is medegedeeld.

WIE HET LAATST LACHT...

„Lusteloos, languit op zijn buik, zijn hoofd gesteund in zijn beide handen, lag Dick Torn op het dak van de „Noor“, die in de drukke havenstad op bevrachting wachtte. De zeebonk, die voorbestemd is de held van dit verhaal te worden, had eenigen tijd liggen suffen boven een courant van een week oud, toen plotseling zijn aandacht viel op een advertentie. Hij uitte een kreet van verrassing, sprong overeind en zei tegen zijn maat, die tegenover hem op 'n mondharmonica zat te spelen: „Allemachtig! Als dat nu geen puur geluk en een buitenkansje is! Kijk eens, Jim!”

Hij overhandigde de courant aan den toegesprokene, zijn vinger bij een advertentie houdend, waarin de ander las: „Indien Kobus Lang, geboren te Zandwijk, matroos, zich in verbinding wil stellen met den ondergeteekende, zal dit in zijn voordeel zijn. — Mr. J. Vermeyen, Hoofdstraat 71, Noorddam.”

„Lang,” mompelde Jim nadenkend. „Ik geloof, dat ik mij dien vent herinner. La-me eens kijken! Ha, ik heb het. Was dat niet die kerel, dien wij te Port Saïd aan boord namen toen de Korte zijn been gebroken had?”

„Dat is hem! Ik moet toegeven dat het moeilijk is, je zijn naam te herinneren omdat een iedereen hem altijd de mottige noemde. Maar zijn werkelijke naam was Kobus Lang, en hij was uit Zandwijk. Ik weet het, omdat ik zijn geboortebewijs in mijn zak heb...”

„Zijn geboorte-bewijs?” herhaalde de ander verbaasd. „Hoe kom je daaraan?”

„Ik heb het gevonden tusschen andere papieren van hem, toen hij overboord geslagen was. Ik heb het maar bij me

„Iedereen zei altijd, dat Kobus Lang precies op me leek...”

„Ja, hij was merakel leelijk...”

„Wat bedoel je... merakel leelijk?” vroeg Dick verontwaardigd. „Hij had een net, eerlijk gezicht. Een gezicht waar iedereen erg mee ingenomen zou zijn, als-ie het zelf had... Hij had hetzelfde voorkomen als ik ook...”

„Hij was dik...” vond Jim.

„Het is maar wat je dik noemt. Ik vind dat hij een flink, mannelijk, heerachtig voorkomen had. We hadden best broers kunnen zijn. De schipper zei ook vaak, dat we zooveel op elkaar leken...”

„Dat is waar,” zei Jim sarcastisch. „Hij zei altijd dat jelui zooveel op elkaar leken, dat het hem heel wat hoofdbrekens zou kosten als hij zou moeten zeggen, wie van jelui het eerst

als hij voorloopig gelooft, dat ik Kobus Lang ben, dan wil hij me vast wel wat op voorschot geven. Al krijg ik maar een paar gele briefjes. En voordat hij merkt, dat ik hem voor den gek gehouden heb, zijn we immers allang weer hier weg. — Neen, dat lijkt me heusch een aardige manier om eens een extraatje te hebben.”

„Ik geloof dat het een aardige manier is om een paar maanden te krijgen. Ik bemoei me er in ieder geval niet mee. Ik houd me buiten schot. Je was toch zeker niet van plan, om te vragen of ik met je mee ging?”

„Dat zal ik wel uit mijn hoofd laten! Ik kan het best alleen opknappen, en heb jou niet nodig om den boel in de war te sturen. Als ik de hulp nodig heb van iemand met de kracht van een vlieg en de ooren van een ezel en de hersens van een garnaal, dan zal ik wel eens bij jou komen.”

Den volgende morgen maakte Dick zijn toilet met een zorg als hij er in jaren niet aan besteed had. Hij waschte zich zelfs achter zijn ooren, waar, zooals hij altijd antwoordde op de hatelijke opmerkingen van zijn maats over zijn smerigheid, „toch geen menschen woonden”.

Van den schipper had hij verlot gekregen om aan wal te gaan. Erg zeker gevoelde hij zich niet van zijn zaak. Dat kwam wel in hoofdzaak door Jim, die voorgaf dat hij meende dat hij hem nooit meer zou terugzien, en er daarom op stond, teeder afscheid van hem te nemen, ja, hem zelfs wilde kussen, tot groot vermaak van de overige leden van de bemanning, die den humor van Jim blijkbaar erg apprecieerden.

In de wachtkamer bij Mr. Vermeyen moest Dick geruimen

koningin Marie Antoinette zich met hare meest intieme vrienden en vriendinnen zooveel mogelijk terugtrok om te ontkomen aan de met ijzeren hand doorgevoerde Spaansche etiquette van het groote paleis. Hier gevoelden zij zich vrij, hier verbeeldden zij zich, ondanks hooge takken, wespentailles en torenhooge kapsels dat zij een natuurleven voerden; en om dat te demonstreeren speelden zij boerderijtje. Een der huisjes was een watermolen, een ander boerderij, men maakte zelf boter en speelde herderin over schapen die daar om den vijver weidden enz.

Dit alles lijkt ons moderne menschen een beetje kinderachtig voor een koningin en moeder van eenige kinderen, maar laat ons niet te spoedig oordeelen. Wie weet hoeveel zedelijke moed er reeds voor nodig was in hare positie om zelfs dit schijnnatuurleven door te voeren.

Reeds zijn meer dan 130 jaren heengegaan sedert een ongelukkige vrouw en koningin zich hier aan de doodelijke verveling van een hofleven onttrok.

In een bonte kaleidoscoop hebben keizerrijken, koninkrijken en republieken elkaar in Frankrijk opgevolgd en hun indruk op de volksziel achtergelaten; maar hoog daarboven uit zweeft de herinnering aan die eene tragische figuur, die tot de verbeelding van een Franschman zal blijven spreken, zoolang er nog één genereus Franschman zal overblijven.

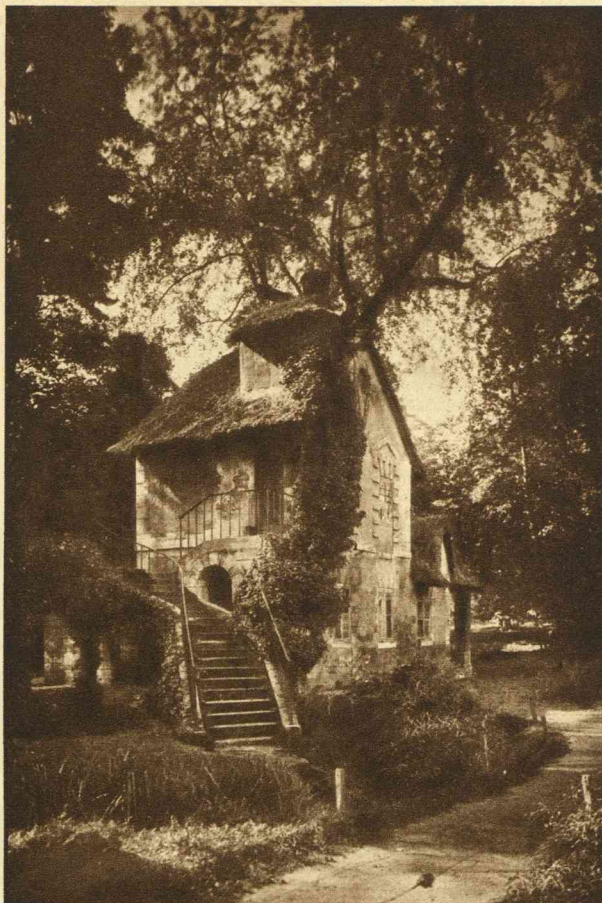
V. B.

Le Hameau de La Reine.

In een hoekje van het reusachtig, met muren en grachten afgesloten park, dat eens de zelf gekozen leeuwenkooi vormde van den meest trotschen van Frankrijks oude koningen — Lodewijk XIV — liggen een half dozijn eenvoudige châteaux, schilderachtig gegroepeerd om een grooten vijver. De huisjes zijn gesloten, de muren afgebladderd en groen van schimmel, de ruiten grootendeels gebarsten of verdwenen, de rieten daken verwaarloosd en vol gaten. De vijver, bevolkt met duizenden tamme karpers, die vechten als musschen om elk kruijpje brood dat de kinderen hun toewerpen, is bedekt met een schitterend kleed van nenuphars. Het omringend park-gedeelte in Engelschen stijl aangelegd, vormt met zijne reusachtige beuken, kastanjeboomen en dennen van diverse pluimage, de sprookjesachtige omgeving en omlijsting der châteaux en van het wondermooie Liefdetempeltje en van het juweel van bouwkunst dat het Muziekpaviljoen genoemd wordt.

In den vroegen morgen, wanneer de Cook's wagens nog niet hunne ladingen Amerikanen op het park losgelaten hebben, is er een lieflijke stilte, hoogstens nu en dan verstoord door een avion uit het nabijgelegen vliegveld St Cyr, die ronkende zijn weg neemt over het bosch.

Ziehier den tegenwoordigen toestand van het milieu waarheen de om hare schoonheid en om haar tragisch einde beroemde

De Molen.

Het Liefdetempeltje.

Het Muziekpaviljoen.

gestoken, omdat je nooit kan weten hoe zooiets je te pas komt. Ik bedoel, als je bijvoorbeeld aan wal eens een robbertje gevochten hebt en de politie komt aan boord om uit te zoeken wie je bent... Nou, dat is in ieder geval een buitenkans om op zoo'n gemakkelijke manier in het bezit van een erfenis te komen...”

„Hoe weet je dat het een erfenis is...?”

„Natuurlijk gaat het om een erfenis...” viel de ander uit. „Dat is het altijd, als ze praten van „iets in je voordeel”. En vooral in een advertentie van een advocaat. — Wat zou het anders moeten zijn?”

Daar Jim dat ook niet direct wist te zeggen, schudde hij alleen maar zijn hoofd. Dick nam de courant weer op, en na de advertentie nog eens gelezen te hebben, verviel hij ten slotte in een diep nadenken. Na een oogenblikje zei hij ineens als had hij het tegen zichzelf:

verdiende opgehangen te worden, maar op het eerste gevoel dacht hij wel, dat *jij* het zou moeten zijn.”

„Je kan me nog meer vertellen, Jim,” zei Dick, die de hatelijkheid best gevoeld had, „maar in ieder geval zie ik niet in, dat er iets op tegen is om eens naar dien advocaat te stappen en me voor Kobus Lang uit te geven. Ik laat hem het geboorte-bewijs zien. Lang heeft daar zelf lengte en andere dingen op geschreven, en die kloppen allemaal heel goed met de mijne.”

Jim begon luid te lachen. „Ga nou gauw door! Ik zou wel eens willen zien of jij kans zag, er een advocaat tusschen te nemen. Er zijn nogal geen gehaaide jongens onder! Je denkt zeker, dat ze maar op dat eerlijke gezicht van jou zullen afgaan, en dat ze niet eens bij den schipper zullen informeren, voordat ze je die erfenis uitbetalen?”

„Zoo gek ben ik niet,” zei Dick verontwaardigd. „Maar

tijd wachten. Hij trachtte den tijd te dooden, door met boosaardige blikken den jongsten bediende schrik aan te jagen, die hem beleedigd had, door direct bij zijn binnenkomst het geldkistje in een la te sluiten. Eindelijk werd hij in het privé-kantoor gelaten en bevond hij zich tegenover een kolosale flinken, nog betrekkelijk jongen man, die achter een groot bureau, bedekt met stapels papieren, zat.

Terwijl hij de courant uit zijn zak haalde, legde Dick het doel van zijn komst uit. Toen hij den naam Kobus Lang noemde, werd de advocaat direct vriendelijker en nodigde hem uit te gaan zitten.

„Ik ben blij, dat je eindelijk gekomen bent,” zei hij tegen hem. „Ik heb al verscheidene keeren een advertentie geplaatst. Maar, alvorens wij verder gaan, zou ik eerst wel eens willen weten of U kunt laten zien dat U Kobus Lang is. Heeft U papieren bij U?”

„Ik heb dit,” zei Dick bescheiden, het geboorte-bewijs te voorschijn halend. Het document scheen voldoende te zijn. De advocaat knikte ten minste, gaf het Dick weer terug en zei, nadat hij nog had gevraagd voor welke rederij Dick voer:

„Juist. Nu kunnen we dus tot de zaak komen . . .”

„Ja,” zei Dick, die zich niet meer bedwingen kon, „ik wou U eigenlijk vragen . . . of U . . . ja, ziet U, ik begrijp wel, dat U mij die erfenis niet maar direct kunt uitbetalen, maar ik zou wel graag willen, dat U mij wat op voorschot kon geven . . . U begrijpt, zeelui, die hebben altijd . . . En ik heb wel eens gehoord, dat dit wel eens meer gebeurt . . .”

„Dat is zoo,” zei de advocaat, „maar ik geloof dat er een misverstand in het spel is. Er is hier geen sprake van een erfenis.”

„Geen erfenis?!!” herhaalde Dick verbouwereerd.

„Neen, het is een van die pijnlijke gevallen, waarbij je in plaats van geld te krijgen, geld zult moeten betalen.” Hij rommelde wat onder de papieren op zijn bureau, en haalde een brief voor den dag. „Ik heb een brief hier van uw vrouw . . .”

„Van mijn vrouw?” herhaalde Dick bleek wordend . . .

Inwendig schold hij zichzelf uit voor stommerd, omdat hij niet vermoed had, dat het zooiets zou zijn. Een plotselinge ontmoeting maakte zich van hem meester. Terwijl hij altijd moeite had gedaan om niet in de netten van een of andere vrouw verstrikt te geraken, omdat hij, zooals hij beweerde, „er een hekel aan had om voor een ander zijn kind te betalen”, werd hij nu met een ander zijn vrouw opgescheept en zou hij ervoor kunnen dokken.

„Ik begrijp best,” zei Mr. Vermeyen, „dat U bij de gedachte aan Uw vrouw, een beetje in de war raakt. Ik moet dan ook eerlijk zeggen, dat U haar niet mooi behandeld hebt. Sinds U haar twee jaar geleden verliet, heeft U zich heelemaal niet meer om haar bekommerd. Zij heeft er toen rechtszaken van gemaakt, en de rechtbank heeft U bij verstek veroordeeld, om haar per week zes gulden uit te keeren. En indien U niet ingaat op het voorstel, dat ik U thans namens haar zal doen, moet ik U laten vervolgen.”

Dick likte aan zijn droge lippen. „En dan . . . wat dan?” vroeg hij.

„Ja, dan zal de rederij, waarvoor U vaart, het van Uw

gage moeten afhouden. Maar, zij wil niet hard tegen U zijn. Indien U dit stuk wilt teekenen, waarin U dan verklaart, dat de rederij iedere week vier gulden voor haar van Uw gage mag afhouden, zal zij U niet laten vervolgen. Ik raad U aan, het te doen, want anders zult U zeker in moeilijkheden komen en moet U nog meer betalen . . .”

Hij schoof het stuk over de tafel heen naar Dick, die het met een schaapachtige uitdrukking op zijn gezicht bekeek.

„En als ik weiger om te teekenen?”

„Dan stuur ik direct om de politie.”

Dick zuchtte en nam een pen op. Hij wist dat er niets anders op zat. Met bevende vingers zette hij „Kobus Lang” onder het stuk. Toen hij het document teruggaf, glimlachte de advocaat fijntjes.

„Ik geloof, dat ik voor den gek gehouden ben,” merkte Dick somber op. „U zei in de advertentie, dat het in mijn voordeel zou zijn, als ik bij U kwam . . .”

Mr. Vermeyen lachte gul. „Is dat dan niet zoo?” vroeg hij. „U bent veroordeeld om zes gulden per week te betalen, en nu komt U eraf met vier. Het is waar, U kon er ook niets anders uit opmaken, maar dat was een handigheidje, die een advocaat zich wel veroorloven mag . . .”

In zijn handen wrijvend van plezier, leunde hij achterover in zijn stoel, terwijl hij Dick lachend aankeek.

Deze keek hem op zijn beurt ook eens aan. „U schijnt het erg leuk te vinden,” merkte hij ten slotte op.

„Natuurlijk heeft het geval zijn amusante zijde,” lachte de ander, „maar ik kan me best voorstellen dat U mijn handigheidje niet zoo waardeert, als ik zelf het doe. Maar U moet het mij maar niet kwalijk nemen, dat ik er me een beetje over verheug, dat U zoo gemakkelijk in de val geloopt is, die ik voor U heb opgesteld.”

„O, aan kwalijk nemen denk ik niet,” zei Dick onverschillig, terwijl hij opstond en naar de deur ging. „Het kan me eigenlijk niets schelen. Maar in ieder geval zou ik maar geen brief naar de rederij schrijven als ik U was . . .”

„En waarom niet?” vroeg de ander verbaasd.

„Omdat,” zei Dick over zijn schouder, langzaam en duidelijk sprekend, „omdat Kobus Lang niet meer op hun gagelijst staat. Hij is een paar maanden geleden over boord geslagen en verdrongen. U dacht dat ik het was, niet? Nou, maar ik ben het niet. Ik heb

maar een grapje uitgehaald. Dat mag een zeeman zich best veroorloven. Maar ik kan best begrijpen dat U het niet zoo aardig vindt als ik! Of soms wel?”

En met het lachje op zijn gezicht van den man die het laatst en het best lacht, opende Dick de deur en verliet op zijn gemak het kantoor.

(Vrij naar het Engelsch).

Rome. — Het Colosseum op den Palatijn. Links de triomfboog van den Romeinschen Keizer Titus.

De beroemde Waterval bij Schaffhausen (Zwitserland).

HET MEISJE

DAT DE LIEFDE BUITENSLOOT

door OLIVER SANDYS

vertaald door DICKY WAFELBAKKER

20)

En hij in de bibliotheek werd gelaten, keek Brookwood nauwelijks op van een brief, dien hij aan het schrijven was, en zei nonchalant: „Ik heb het erg druk op het oogenblik. Ik heb een chauffeur nodig, die tevens huisknechtenwerk kan verrichten. Heb je de noodige ervaring en goede getuigen?”

„Nee,” klonk het antwoord.

Alf stond voor hem, terwijl hij de zweep angstvallig achter zijn rug verborgen hield.

„Ik dacht wel, dat je nog heel weinig ondervinding had. Anders had je wel behoorlijk geantwoord: „Nee, mijnheer”.”

„Ik zeg alleen mijnheer, wanneer ik tot een „gentleman” spreek.” Alf Knight schraapte zijn keel. „Naar hetgeen ik echter over jou gehoord heb te oordeelen, ben je dat allesbehalve. Ik kom niet naar een betrekking dingen, want ik zou voor geen geld van de wereld jou willen dienen. Ik ben van buiten gekomen om een onderhoud onder vier oogen met je te hebben, en je hiervan een smaakje te geven.” Bij de laatste woorden haalde hij de zweep voor den dag. Brookwood sprong overeind.

„Wat bedoel je daarmee, kerel? Ben je gek?”

„Wat bedoelde jij er mee om een meisje als „onze Ivy” te behandelen, zooals jij gedaan hebt?” barstte Knight los, die zich thans geheel liet gaan. „Je dacht zeker, dat ze een stuk bagage was, dat je op kon nemen en weer neerzetten, hè? Door leugen en bedrog heb je van haar gedaan gekregen, wat je anders nooit hadt gehad. Wat kon het jou schelen, of je haar hart hebt gebroken, mooie mijnheer? Wil je je kalm laten aflossen, of heb je nog den moed met me te vechten?”

Brookwood was razend van woede. Zijn bediende was uit, zoodat hij niet om hulp kon roepen, en zelf zijn handen voor dien boerenpummel zou moeten gebruiken. Hoewel Brookwood breeder en groter was dan zijn aanvaller, was hij veel ouder, doch niettemin onderschatte hij de kracht van zijn tegenstander.

„Ik zal je het huis uittrappen!” brulde hij. Hij stapte op Alf toe, doch voordat hij hem met een vinger had kunnen aanraken, had deze hem opgetild en als een veertje in een hoek der kamer gegooid.

Knight had zijn zweep opzij gelegd, en bewerkte Brookwood met zijn vuisten. De jonge man was inder tijd een uitstekend bokser in het leger geweest en zijn tegenstander had eenvoudig met geen mogelijkheid tegen hem op gekund.

Toen nam hij zijn zweep op, en zei nog trillend van woede:

„Je ziet, dat je je rustig moet houden, kereltje, want nu krijg je pas je verdiende pak slaag. Dat andere zooveel was niets dan kinderspel.” Hierop ranselde hij Brookwood zoodanig af, dat hij op den grond om genade lag te smeeken. Eindelijk hield Alf op. Hij was geheel buiten adem, zijn das zat achterstevoren, zijn haar hing over zijn voorhoofd, doch verder zag men totaal niets aan hem. Hij voelde geen oogenblik iets van medelijden voor zijn slachtoffer, dat thans had opgehouden met kreunen en flauw gevallen scheen te zijn.

Knight keek rond of hij een bel zag, en schelde toen doodkalm. De vrouw van den huisknecht kwam binnen en slaakte een vreeselijken kreet, daar zij eerst niet anders dacht of Brookwood was vermoord geworden.

„Geef hem wat brandewijn,” zei Alf, terwijl hij naast het blijkbaar levenloze lichaam stond.

„O, je hebt hem vermoord!” riep de vrouw uit, terwijl zij zijn hoofd oplichtte.

„Nee . . . alleen maar een weinig gebrandmerkt,” zei Knight. „Natuurlijk zal hij in de toekomst nog wel achter de noodige jonge meisjes aanzitten, maar ze zullen hem dan wel niet meer zoo knap vinden als vroeger. Wascht U zijn gezicht maar een beetje af, en als hij een aanklacht wil indienen, dan is mijn adres: „Alf Knight, Little Burley, Sussex”. Goedenmiddag, juffrouw.”

Te ontsteld om den mysterieuzen bezoeker tegen te houden, boog de vrouw zich over Brookwood heen en Knight verliet het huis.

Op straat gekomen, dronk hij met volle teugen de frissche buitenlucht in . . . Eensklaps kreeg hij een

hartstochtelijk verlangen Ivy te zien en haar te kunnen troosten.

Maar hij zag er zoo gehavend uit en zij gaf zooveel om mooie kleeven. Hij besloot een hoedenwinkel binnen te gaan, zijn pet daar achter te laten en een keuringen viltten hoed te koopen.

Daarna stapte hij naar een bloemenwinkel, waaruit hij met een reusachtigen bouquet weer te voorschijn kwam . . .

Het licht van zijn leven.

Ongeveer een uur voordat Ivy en Tilly naar het theater zouden gaan, werd er aan de voordeur gebeld, en eenige oogenblikken later kwam de slordige hospita aankondigen, dat er een heer was om juffrouw Devereux te spreken.

Ivy's eerste gedachte was, dat het Brookwood kon zijn.

„Vraagt U hem alsjeblieft om weg te gaan, want ik wil niemand zien,” zei ze nerveus.

„En moet ik dan de bloemen in ontvangst nemen?” vroeg de vrouw.

De beide meisjes staarden elkaar aan.

„Ja, hij heeft een grooten bouquet rozen, leliën en anjers in zijn hand.”

„Hoe is zijn naam?” vroeg Ivy.

„Mijnheer Knight, en hij komt van buiten.”

Jhr. Mr. S. Tjarda van Starkenborgh Stachouwer, Commissaris der Koningin in de Provincie Groningen, heeft als zoodanig ontslag aangevraagd.

„Alf!” riep Ivy uit en ze werd eerst rood en toen doodsbleek.

„Laat hem maar dadelijk boven komen,” antwoordde Tilly in haar plaats. „Juffrouw Devereux is thuis en ik moet een paar boodschappen doen.”

Ze kleedde zich aan, nam haar taschje op en vertrok.

„Ik ga een beetje frissche lucht happen en ik ben om voor zevenen terug,” zei ze nog tot haar vriendin.

Op de trappen kwam ze Alf tegen, doch ze stond niet stil om met hem te praten. Vermoedelijk herkende hij haar niet eens, daar hij haar slechts één keer ontmoet had bij Bertie's begrafenis.

Toen de jonge man tegenover Ivy stond, scheen hij zich niets meer te herinneren van al hetgeen hij zich voorgenomen had te zeggen. Het eenige, wat hij doen kon, was haar den bouquet voor te houden en te stamelen:

„Ik heb je wat bloemen meegebracht.”

Verlegen verborg het jonge meisje haar hoofdje in de geurige massa.

„O, Alf, wat is dat aardig van je! Ga zitten. Het is heel prettig je weer te zien.”

Eensklaps kreeg ze een onweerstaanbaar verlangen aan zijn breeden schouder te kunnen uithuilen. Hier stond Alf voor haar, de goede, trouwe Alf, de vriend van haar kinderjaren, die een deel vertegenwoordigde van haar oude leven . . .

Ze had nooit gedacht zoo blij te zullen zijn, nu ze hem weer ontmoette. En hij zag er ook anders uit dan vroeger. Hij was lang niet zoo leelijk meer, en welk een goede, trouwe uitdrukking lag er in zijn grijze oogen.

„Ik zal thee voor je maken,” begon Ivy, terwijl ze den ketel opzette.

„Ik ben hierheen gekomen omdat ik je wat vragen wilde, Ivy,” zei Alf terwijl hij zijn keel schraapte.

„Ik zal graag naar je luisteren, Alf.” Haar stem

trilde. „Moeder schreef me, dat je . . . alles wist.” Onwillekeurig keek ze naar haar linkerhand, waaraan thans niet langer de trouwring pronkte.

„Ja, dat is ook zoo.”

Ze zag, hoe hij zijn handen zóo vast op elkaar klemde dat de knokkels scherp te voorschijn kwamen.

„Ik kwam ook naar Londen, om hem te zien, en ik ben zoo juist bij hem geweest,” ging hij voort.

Ze schrikte. „O, Alf waarom?”

„Om hem af te ranselen,” antwoordde hij kalm.

Toen Ivy hem op dat oogenblik aankeek, kwam er plotseling een uitdrukking van bewondering in haar oogen, want ze was thans trotsch op de groote fysieke kracht van haar bewonderaar. Ze scheen nu aan niemand anders dan aan Alf te denken.

„Maar . . . hij is zoo groot en sterk. Heeft hij je geen pijn gedaan, Alf?” vroeg ze angstig.

Alf lachte minachtend.

„Hij heeft geen cent kracht in zijn heele lichaam, terwijl ik me den laatsten tijd juist flink getraind heb.”

„Bedoel je . . . bedoel je, dat je met hem gevochten hebt?”

„Het was eerst alleen maar mijn voornemen hem af te rossen, doch hij viel me aan, zoodat hij twee maal zooveel gekregen heeft als ik eerst van plan was. Maar laten wij niet meer over hem praten. Ik heb het uit liefde voor jou gedaan, Ivy.”

„Maar Alf,” stamelde zij, „je kunt nu niet langer van me houden, want ik ben het niet waard. Ik ben niet wettig getrouwd geweest.”

Toen ging Alf naar haar toe en zei zachtjes: „Ik wil me niet opdringen, Ivy, en als je me vraagt weg te gaan, zal ik het natuurlijk doen, maar herinner je je nog, hoe je als klein kind je knie bezerde en toen bij mij kwam uithuilen? Je zei toen, dat de pijn zooveel minder werd, omdat ik het verband er om had gelegd. Zou je me nu ook willen toestaan je te helpen? Ik weet heel goed, dat ik je niet verdien, maar er zal me nooit iets te veel voor jou zijn.”

De tranen liepen nu langs Ivy's wangen.

„Denk je dan nooit aan jezelf, Alf?” stamelde ze. „Ik heb je niets in ruil voor al je goedheid te geven. Je zou me alleen maar uit een gevoel van medelijden nemen.”

Hij richtte zijn hoofd op en zijn gezicht werd mooi door de uitdrukking, die er thans op lag.

„Geen medelijden, maar liefde . . . dezelfde groote liefde van altijd, die nooit kan sterven, onverschillig, wat je ook zou doen. Wanneer je met me zou willen trouwen, zal ik er je mijn heele leven lang dankbaar voor zijn, en ik zou je zelfs niet eens om wederliefde vragen. Het is al genoeg, wanneer je me slechts voor je wilt laten zorgen. En misschien zal er later eens een dag aanbreken, waarop je ook een heel klein beetje liefde aan mij kunt geven.”

Hij stond op, nam haar handje in zijn groote, grove knuisten en drukte het met een eerbiedig gebaar aan zijn lippen.

Toen barstte Ivy snikkend los:

„Niet van je houden, Alf! O, beste jongen, een poos geleden heb ik gedroomd, dat ik je liefhad . . . en het is waarheid geworden. Ik denk, dat ik altijd van je gehouden heb, zonder het zelf te weten. Die ander . . . dat kan nooit werkelijke liefde geweest zijn, en ik heb het me slechts verbeeld. Je bent zoo goed en zoo trouw, en ik kan me niet voorstellen, hoe ik zoo onnadenkend heb kunnen zijn. Ik houd van je, Alf . . . ik houd werkelijk van je.”

Ze stak hem haar handen toe, en met een kreet van geluk drukte hij het tengere schepseltje aan zijn hart . . . het hart, dat nooit had opgehouden voor haar te kloppen.

Alf en zijn meisje.

Toen Tilly terugkwam, vond ze Ivy nog in Alf's armen. Ze zag natuurlijk onmiddellijk, wat er gebeurd was, en ze was heel blij, dat haar wensch was vervuld. De ware liefde had aan het eind getriomfeerd, en de trouwe Alf had zijn grootste verlangen vervuld gezien.

Ze reikte hem haar hand toe, en vertelde hem, hoe prettig ze het vond, dat de beide jonge menschen eindelijk aan elkaar zouden toebehooren.

Even later moest hij vertrekken, en Ivy bracht hem tot de voordeur. Toen ze terugkwam, straalde haar gezichtje van geluk.

„O, Tilly, ben je niet verbaasd? Wie had dat ooit kunnen denken?” waren haar eerste woorden. „Toen Alf een uurtje geleden de kamer binnenstapte, begreep ik plotseling hoeveel ik van hem hield, en toen hij me, na alles wat er gebeurd is, nog vroeg zijn vrouw te willen worden, had ik voor hem op mijn knieën willen vallen om hem te danken. Ik zal mijn uiterste best doen een goede vrouw voor hem te worden,” eindigde ze.

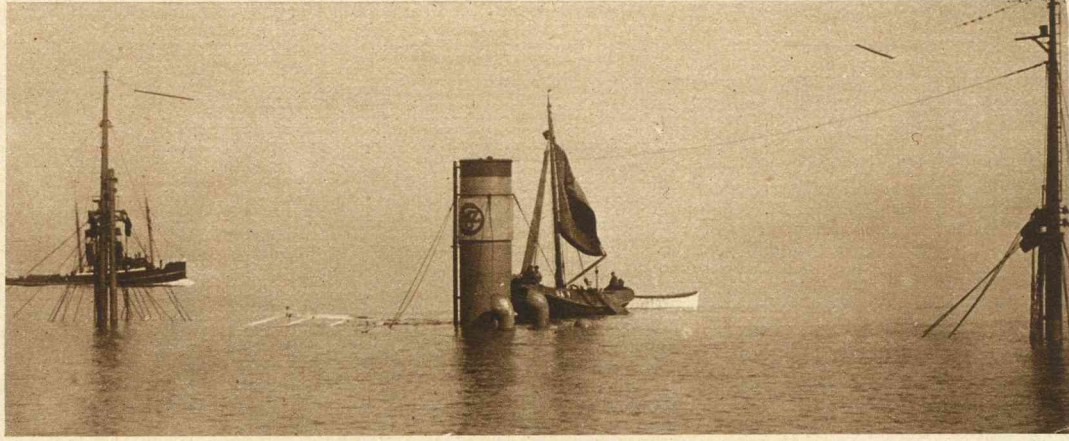
(Wordt vervolgd).

Van Heinde en Verre

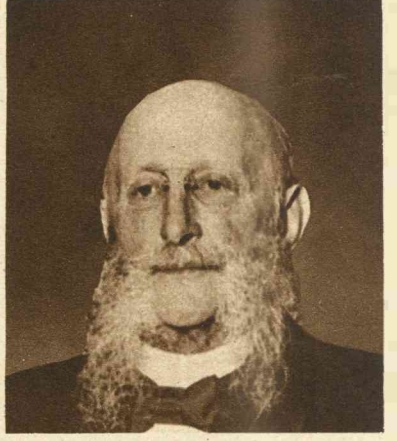
Frits van Dommelen,

de bekende regisseur te Haarlem, onder wiens leiding ontelbare Haarlemsche dilettanten gespeeld hebben, hoopt binnenkort zijn 40-jarig jubileum als zoodanig te vieren.

De scheepsramp in de Wieringen.

In den nacht van Woensdag op Donderdag l.l. is het stoomschip „De Jonge Catharina” door de Engelsche boot de „Clan-Monroe” in de Wieringen aangevaren en onmiddellijk gezonken. Zes leden der bemanning van „De Jonge Catharina” verloren bij deze ramp het leven. — Van het schip stak slechts een gedeelte der masten en van de pijp boven het water uit.

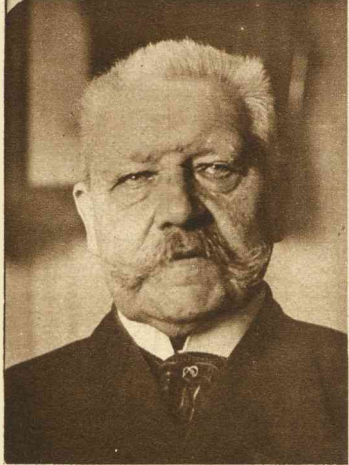
M. de Hondt,

de stichter en leider der Italiaansche Opera in ons land, is 6 April te 's-Gravenhage op 75-jarigen leeftijd overleden.

Dr. S. T. Bok,

laboratorium-arts aan de Valeriuskliniek te Amsterdam, is door de Rockefeller Foundation te New York aangezocht voor het professoraat in de anatomie aan haar medische hoogeschool te Peking.

Veldmaarschalk Hindenburg

wie's candidatuur voor Rijks-president in de pers der Geallieerden fel wordt becritiseerd.

DE KLEUREN-REPRODUCTIE VAN ONS PAASCHNUMMER

„Bloemenstilven”, leveren wij, echter alleen aan onze abonne's, opgeplakt op houtcarton, gevernist en geëncadreerd in fraaie vergulde lijst voor den prijs van slechts f 1.75, franco per post f 2.—

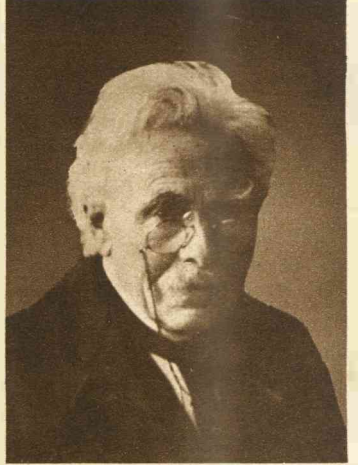
Op verzoek hebben wij ze ook geëncadreerd in een zwarte lijst, maar overigens in dezelfde uitvoering, verkrijgbaar gesteld. De prijs in deze uitvoering bedraagt f 2.05, franco per post f 2.30.

Aangezien de voorraad beperkt is, en nadrukken in verband met de hoge kosten is buitengesloten, moeten wij hun, die in het bezit van deze artistieke wandversiering wenschen te komen, een spoedige bestelling aanraden.

Den heer A. J. Vergroesen,

Inspecteur der Posterijen en Telegrafie te 's-Hertogenbosch, is met ingang van 1 Mei a.s. eervol ontslag verleend uit zijn functie. Een bekwaam en energiek hoofdambtenaar gaat met hem heen.

Dr. F. K. A. Rombach,

die jarenlang een drukke praktijk te Rotterdam uitoefende, is te Bosch en Duin op 82-jarigen leeftijd overleden.

Herriot,

de fransche minister-president, die zich na zijn nederlaag in den Senaat heeft teruggetrokken.

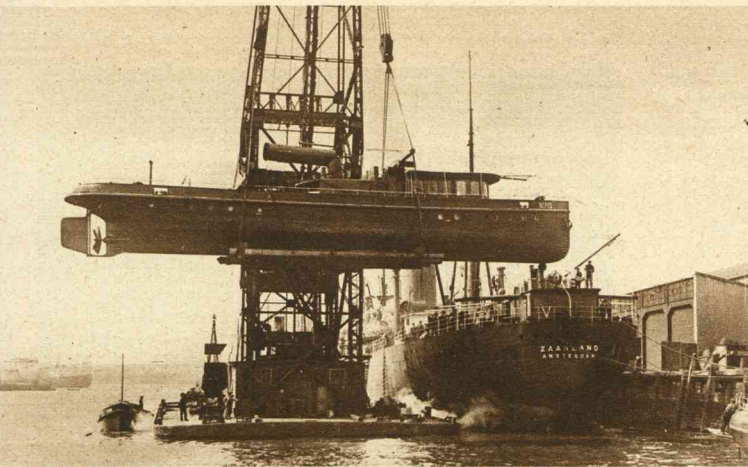
Het nieuwste Fokker-vliegtuig,

type C VI, uitgerust met den nieuwen 350 P.K., 12 cylinder Hispano-Suiza motor. Deze machine is als anderhalf-dekker ontworpen.

De opstand in Koerdistan.

Mamo, de hoofdman van het rebellenleger in Koerdistan.

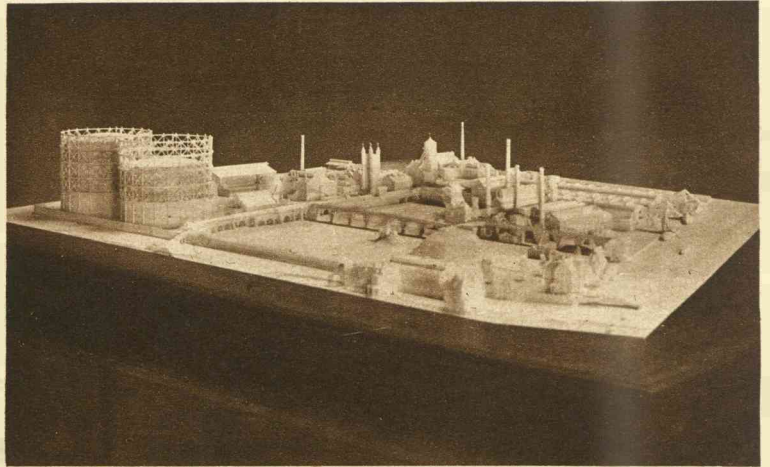
Links:

Een zware vracht.

De „Nepos”, wegende 85.000 K.G., lang 30 M. en breed 6 M., wordt op hets s. „Zaanland” van den Kon. Holl. Lloyd geladen om naar Buenos Aires vervoerd te worden, waar de boot dienst gaat doen in de binnenvaart.

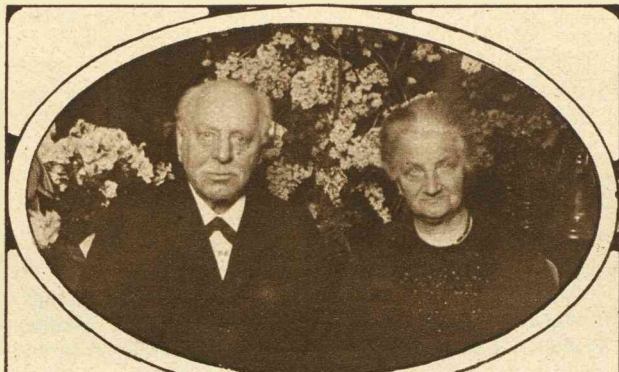
Rechts:

De maquette van de nieuwe Gasfabriek aan de Trekvljet te 's-Gravenhage.

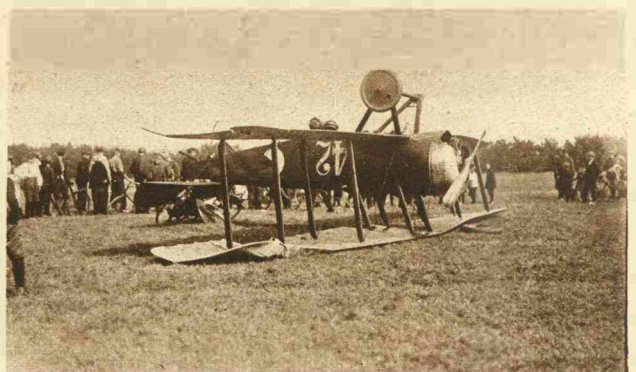
Voor H. M. de Koningin.

Hierboven een foto van de gerechten bereid met Groene Zwitsersche Kaas, aan H. M. de Koningin tijdens haar verblijf te Glarus aangeboden door de Vereenigde Groene Zwitsersche Kaasfabrikanten.

Een vijftigjarig huwelijksfeest.

De vorige week vierden de heer en mevrouw Bethlehem te Leiden onder vele blijken van belangstelling hun 50-jarig huwelijksfeest.

Een omgeslagen tweedekker.

Te Apeldoorn sloeg verleden week de tweedekker van Soesterberg Spijker 42—T 80 om. De beide inzittenden, luitenant H. J. Krop en luitenant E. C. Peilens, kwamen er met een paar lichte kwetsuren af.

ONZE DAMES-RUBRIEK

ONDER REDACTIE VAN AMY VORSTMAN-TEN HAVE

Plant nu Gladiolen!

Wie kent niet de echte zomerbloemen: de gladiolen, die in een rijke kleurenvariëteit ons oog verrukken van Juli tot diep in September? Evenals van de meeste bloemen worden in den laatsten tijd tal van variëteiten van gladiolen gekweekt, die de aandacht trekken door hun sierlijke vormen en fraaie kleuren.

Gladiolen zijn uiterst dankbare bloemen, waarvan de behandeling zeer eenvoudig is en die in vrijwel iederen tuingrond groeien.

Wanneer men de bloemen eind Maart, begin April plant, bloeien zij den ganschen nazomer. In lichten zandgrond plante men de bollen 8 cm. diep en in zwaren kleigrond niet dieper dan 5 cm. met 9 cm. tusschenruimte.

De eerste maand na het planten geve men in het geheel geen water, daarna — bij droog weer — is eenmaal per week gieten voldoende.

Groote bollen van ongeveer 12 cm. omtrek geven vaak drie stengels. Men snijdt de bloemen af, zodra de onderste kelk opengaat.

Een nieuw gladiolenras vormen de Primulinus Gladiolen, die kleiner en fijner van bloem zijn en waarvan de bloemkelken geheel los van elkaar staan.

De behandeling is gelijk aan de groot-bloemigen. Voegbloeiende gladiolen zijn de klein-bloemige Nanus Gladiolen, die van begin Juli tot eind Augustus bloeien.

Zeer fraai staat het in den tuin groepjes van 10 à 12 gladiolen tusschen de heesters te planten.

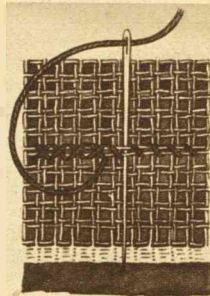
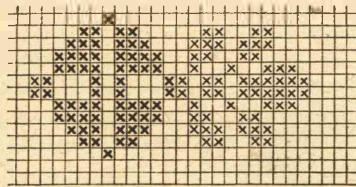
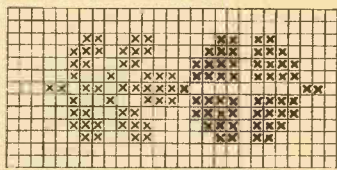
Sede Print.

De strenge winter heeft gedaen,
De schoone dagen komen aen,
Het water, dat bevrozen stond,
Dat word gezien tot in den gront.
De boomen van den sneeu bevrijt
Beloven nu een soeter tijt.
En d'aarde, die gesloten was,
Vertoont ons groen en weligh gras.
Het bloemtjen, dat scheen doot te zijn,
Verlustight door de sonneschijn
Ontluyckt zijn nieuw en aertigh blat
En toont daerin een rijcken schat.
In 't korte geen soo nietigh kruijt
Of 't brengt een ander wesen uijt
Dewijle dan het aertsche dal,
Sich gaet vernieuwen overal:
Mijn ziel! gij dient oock soo te doen,
En wassen als het jeugdigh groen,
Gij die den nieuwen tijt besiet
En daeruijt soete vreught geniet:
Gae — treck eens uijt den ouden mensch,
Dat is de lente, die ick wensch.
Vernieu, o Vader, mijn gemoet
Gelijck gij nu de kruiden doet
Mijn lijf en ziel en mont en pen
Soo langh ich hier op aarden ben.

8en origineel Handtaschje.

Zwart moiré is op het oogblik zeer geliefd voor handtaschjes van allerlei soort: groote, kleine, visiteboekjes e. d.

Nadat het nieuwtje alweer af is van het effen zwart moiré met een metalen randje of met metalen kraaltjes geborduurd, doet thans de kruissteek zich gelden.

De lieve ouderwetsche kruissteek is plotseling tot d'ernst eri de Paris verheven en we mogen derhalve verwachten deze garneering overal aan te treffen, waar borduursel ook maar de minste reden van bestaan heeft.

Wie een overgeschoten lapje moiré bezit of een breed moiré lint, kan zonder veel moeite zelf deze tasch maken.

De gewone boekvorm is wel het allergemakkelijkste. Aan de binnenzijde naait men aan weerszijden een zak tegen. Men zal verstandig doen deze zakken van twee smalle zij-baantjes te voorzien ten einde het geheel er „echter" uit te laten zien. Grijszijde is, je dat' voor de voering. Aan de buitenzijde van een van de

twee zakken kan men een klein zakje met klepje opnaaien, dat met een druk-knoopje sluit.

Of men kan b. v. rechts een groote afdeeling maken en links de ruimte verdeelen in drie kleine zakjes: een voor geld (met druksluiting), een voor poeder-donsje en een voor een spiegeltje. Dat zal ieder naar eigen idee en smaak zelf kunnen vervaardigen.

Aanbeveling verdient het om voor het opmaken een stuk dik flanel tusschen voering en zijde te leggen.

Het borduurwerk wordt aangebracht alvorens men tot het in elkaar zetten overgaat.

Hiertoe wordt een stuk gaas opgeregen, waarop men het kruissteekfiguur heen- en teruggaand handwerkt: heengaand van rechts naar links en teruggaand van links naar rechts (zie aff.).

In paars, groen, kersrood en korenblauw met bruin en geel voor den rand zal deze rand een buitengewoon fraai effect maken.

Wie niet van bont houdt, kiese bijv. duifgrijs met twee tinten blauw of eenige schakeeringen goudgeel, van citroengeel tot bruin. Ook geheel in dezelfde tint gehouden zal het borduursel goed uitkomen. Men zou in dat geval de kwast kunnen kiezen in de kleur van het borduursel.

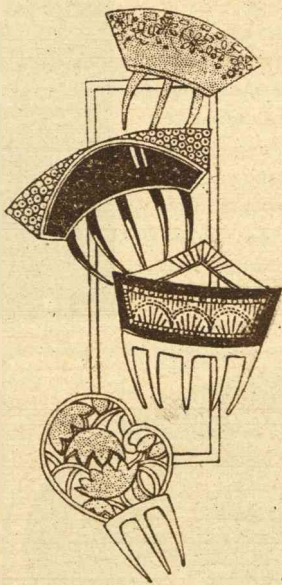
Wanneer de rand klaar is, wordt het gaas voorzichtig losgeknipt en de draden uitgetrokken.

Onze waardeering hangt af van onze stemming.

In het leven en in de kunst moet men iederen dag opnieuw beginnen.

Het ware leven is niet voor zich, maar voor anderen.

Het geheim van de tevredenheid is, de te waardeeren dingen daar te zoeken waar men ze vrij zeker vermoeden kan.

Haarkammen.

Wat je doet ... doet dat goed ... Dit schijnt wel het motto van de hedendaagse haarkammen te zijn. Kammen waren ouderwetsch ... uit de mode ... ongewenscht ... alles wat je maar wilt.

Het moderne vrouwtje bracht ook hierin haar groote zucht naar vrijheid tot uiting ...

Zij wenschte haar „wilde haren", pardon ... haar ... ge-shingelde haren (Kramer en van Dalen leest dit niet s.v.p.!) vrij achterover te schudden en ... zij wierp de kammen.

Maar met de liefelijke inconsequentie haar eigen, schiep vrouwe mode de kam ter vervanging van ... de kammetjes! —

De „kam" is uiterst bewerkelijk — (dit vermoedelijk in tegenstelling met het hoogst eenvoudige gladde kapsel). Onyx met diamantjes bezet, kristal, ivoor en galalith is „het".

Hierop zullen alle denkbare — en ondenkbare imitaties geïnspireerd zijn.

Raadgevingen voor de Schoonmaak

Wanneer men behangselpapier wil bijplakken, zal men verstandig doen het nieuw aan te brengen papier niet vierkant te knippen, doch zooveel mogelijk volgens de lijn van het patroon: het opgeplakte stuk zal dan veel minder in het oog loopen.

Een goede lijm voor glas en metaal is het volgende: 5 deelen hars en 1 deel gele was

in een waterbad gesmolten waaraan men 1 deel goed droog Venetiaansch rood onder omroeren toevoegt; of: 2 deelen portland cement, 1 deel geprepareerde kalk, 1 deel fijn zand, waaraan men zooveel Natrium-silicaatoplossing toevoegt, dat er een dunne brij ontstaat. Alvorens de voorwerpen te lijmen, reinige men ze goed.

Vuile stroomatten reinigt men door ze met zout water af te borstelen. Strooien manden en rieten voorwerpen worden door afborstelen met zout water als nieuw.

Glazen van schilderijen maakt men schoon door ze af te penseelen met spiritus, waaraan een beetje geest van salmiak is toegevoegd. Nawrijven met een linnen doek.

De schrale Voorjaarswind.

Een ouderwetsch recept voor schoonheidszalf om een teere huid tegen den vaak schralen voorjaarswind te beschermen is het volgende:

Smelt een stukje schapenvet door het boven een zacht vuur te verwarmen. Het vet mag vooral niet bakken. Wanneer het vet in vloeibaren toestand is wordt het gezeefd, waarna men het laat afkoelen.

Wanneer het vet bekoeld is neemt men vier eetlepels vol en verwarmt deze zonder het vet te laten koken. Vervolgens roert men er een half ons glycerine doorheen met een snufje boraxpoeder en zes druppels tinctuur van benzoë. Ten laatste voegt men er het gezeefde sap van een citroen bij. Nadat het mengsel een weinig bekoeld is giet men het in een tevoren goed schoon-gemaakte potje. Als de crème stijf begint te worden druppelt men er eenige druppels lavendelolie in of rozenolie of een andere welriekende stof. Ten einde ieder idee aan het oorspronkelijke schapenvet aan de crème te ontnemen, kan men er een of twee druppels karmozijn doorroeren (bij den banketbakker te verkrijgen) ten einde aan de zalf een fraaie rose kleur te geven.

Des avonds voor het naar bed gaan worden handen en gezicht met deze zalf ingesmeerd.

Manteljapon van zwarte traversstof met opgestikten zak; manchetten en zoom van witwollen met rood en zwart bedrukt wol-crêpe. — Hierbij een cerise-rood hoedje. (Foto: A. Binder, Berlijn).

Lange beige kasha „heerenjas", met bijbehorende japon van beige crepe marocain, rondom de taille afgezet met zilverres en geborduurd met veelkleurig kralenborduur. — Hierbij een korenblauw laize cloche-hoedje met rose rozen gegarneerd. (Foto: A. Binder, Berlijn).

DE ROODE BURCHT

Roman van ANNY WOTHE

Geautoriseerde vertaling uit het Duitsch.

29)

Als gebroken wankelde hij naar zijn kamer. Daar ging hij voor zijn raam zitten en staarde naar den „Roode Burcht”. De Vega lag reeds in een grijzen schemer gehuld, de krans van bergen om hem heen gloeide in diepe, violette kleuren, maar de torens en tinnen van den Alhambra glansden nog helder in den rooden vlamengloed van den avond. Onbeweeglijk verhieven zich de zwarte cypressen in de zee van licht en kleuren, als sombere doodsfakkels.

Nu verdween de zon, en de roode gloed boven den Velatoren doofde uit. De sneeuwtoppen van de Sierra Nevada zonden nog voor den laatsten keer een afscheidsgroet, en toen lag het gansche landschap in een blauwviolet schemerlicht, dat was gelijk een droom.

Een zwoele, warme andalusische lentedag kwam nader, een nacht, die over zijn leven beslissen zou, een nacht vol schittering en maneschijn, een nacht vol sidderende liefde, waarin alle bloemen zich zouden neerbuigen, om haar geur uit te doen stroomen over zijn zoo moeilijk bevochten geluk.

Daar klonk reeds zachtjes het gezang van een nachtegaal uit den „Heilige Hof”, maar het klonk smartelijk en angstig . . .

Van geluk zong het kleine vogeltje niet . . .

Terwijl het dauwde zonken de schaduwen van den avond over Granada. Van boomen en struiken dropelde het zilveren licht van de maan. Het gleed over de wit-marmeren villa's en over den „Roode Burcht”, het beefde over de donkere cypressen, die als reusachtige wachters op het kerkhof hun peinzende hoofden over de daar sluimerenden bogen en het gefluister der gestorven zielen in den lentedag droegen.

En wederom wandelde Gisbert von Hohenwald zoo als eens, toen de vrouw met het roode masker hem voor den eersten keer ontmoette op den „Roode Burcht”, in den maannacht door de groote zalen en paleizen en door de bloeiende prachtige tuinen.

Gisbert was nu de Koningszaal genaderd. Een oogenblik bleef hij staan en keek om. Hij durfde nauwelijks ademen. Nergens werd een gerucht gehoord. Er was niets om hem heen dan een geheimzinnig licht en een geheimzinnig zwijgen. Of Malette de Maravet hier al geweest was? Of zij, evenals hij, eerbiedig haar handen zou hebben gevouwen voor dezen droom van het Oosten, die hier weer begon te leven en met zijn zonderlinge betoovering de harten der menschen omweefde? Wel is waar had hij geen enkele reden Malette hier te verwachten, maar hij kon er niets aan doen, hij moest dwalen door de zalen en tuinen van den ouden burcht, die in het schijnsel van de maan hem als een fata morgana lokten. Waar zou hij Malette anders hebben moeten zoeken dan in den tuin de los Adarves, daar, waar zij voor den eersten keer in zijn leven gekomen was? Peinzend vervolgde hij zijn weg. Bijna geluidloos liep hij om den Velatoren heen, tot hij aan de met ijzer beslagen deur kwam, die den toegang vormde naar den Jardin de los Adarves. Lajo, de wachter, die zoo graag een „harde” aannam, hield de deur steeds voor hem open. Met een zwakken bons viel zij achter Gisbert in het slot. Met ingehouden adem liep hij langs den muur. Toen, opeens, zag hij haar: te midden van de rozen die open tegen den muur groeiden, zat Malette de Maravet, en staarde droomerig voor zich uit in den maannacht. Haar weggeslagen sluier waaide in den wind. Haar gelaat werd door het masker bedekt. Geen beweging aan haar lichaam verried, dat zij bemerkte had, dat Gisbert haar naderde. Plotseling was hij voor haar, viel op zijn knieën, en terwijl hij de hand van de verschrikte vrouw innig aan zijn lippen drukte, riep hij gelukkig uit:

„Dank u, Malette, dat u eindelijk gekomen zijt, dat ik u eindelijk mag zeggen hoe ik u boven alles liefheb!”

Madame de Maravet boog haar gelaat eventjes naar den voor haar gekniel liggenden jongen man over. Er sprak iets moederlijk-goedigs uit deze beweging.

„Zeg maar één enkel woord, Malette, één enkel woord. Voel je niet, dat ik bijna versmacht van ver-

langen naar je, dat ik dag en nacht koortsachtig naar je verlang, en dat ik aan niets en niemand denken kan dan aan jou?”

Ernstig en waardig trok Malette haar hand uit die van Gisbert.

„Kalm, kalm, beste vriend,” waarschuwde zij, een weinig opzij schuivend. „Kom, kom naast mij zitten, en laat mij je dan zeggen . . .”

„Niets, niets, Malette mag je me zeggen dan slechts dat ééne: of je van me houdt.”

Het was alsof de vrouw achter het roode masker een oogenblik haar oogen sloot, alsof zij jubelend in Gisbert's wijd-geopende armen wilde vallen, maar zij schudde slechts vermoeid-glimlachend haar hoofd.

„Wat ben je nog jong, beste vriend, en wat ben je opgewonden. Je bent één ding vergeten! Je kent me heelemaal niet. Je weet niets van mijn persoon, noch van mijn verleden, noch van mijn persoonlijke omstandigheden.”

„Ik weet, dat je een groote en mooie ziel hebt, Malette. Mijn hart zegt mij dat en ik aanbid je.”

„Je kent het leven nog niet, Gisbert von Hohenwald. Liefde, zij mag dan nog zoo innerlijk zijn, is toch altijd gebonden aan een persoon. Hoe gemakkelijk zou het mogelijk kunnen zijn, dat ik je totaal vreemd

...zat Malette en staarde droomerig voor zich uit in den maan-nacht.

zou voorkomen, als ik mijn masker afdeed. Ik vermoed dit niet alleen, maar ik voel, dat dit zoo is.”

„Nooit zou ik ophouden van je te houden, Malette.”

„En je verloofde?” vroeg Malette fluisterend.

„Zij-zelf gaf mij mijn vrijheid terug, zij weet, dat ik van je houd.”

Met een bijna wrevelig handgebaar weerde Malette hem af.

„Is dat nu een man, zooals ik je ken en hoogacht, baron von Hohenwald, waardig? Je gaf je verloofde op, een meisje, waarvan je zonder twijfel veel hield, want anders zou je je niet met haar verloofd hebben, om een hersenschim na te jagen, die ten slotte als een zeepbel onder je handen zal uiteenspatten?”

„Josa heeft mij, zonder dat het haar pijn deed, opgegeven,” merkte Gisbert gekwetst op.

„Dat geloof ik niet, beste vriend. Ik zag je verloofde dikwijls, ik zag haar heldere, groote, trouwe oogen. Een vrouw zooals Josa Abercron bemint eeuwig.”

„Wil je Josa's goede eigenschappen tegenover mij gaan prijzen?” vroeg Gisbert bitter.

„Neen, ik zou alleen willen voorkomen dat je iets deed, waarvan je je heele leven lang spijt zoudt hebben!”

„Ik ben met mezelf in het reine, Malette. Groot en onwankelbaar staat in mijn hart slechts één wensch: jou te verwerven.”

Malette keek droomerig in de verte, waar de witte maanvrouwen haar zilveren sluiers over de Vega lieten wapperen.

„Dat zal nooit gebeuren,” zei ze toen vastbesloten.

„Dat kan en mag nooit zijn, nooit!”

„Dus je houdt niet van me?” kwam het aarzelend

over Gisbert's lippen. „Ik had het altijd gedacht. Heb je dan met me gespeeld, Malette?”

De slanke vrouw op den muur schudde haar hoofd. „Malette,” steunde Gisbert hartstochtelijk. „Ik voel het, je houdt van me. Je ziel verlangt naar de mijne, je bent van mij, je bent van mij.”

En voordat zij het verhinderen kon, had hij haar hoofd tusschen zijn handen genomen en haar op haar mond gekust.

Eén oogenblik leek het alsof haar lippen den druk van zijn mond beantwoordden, alsof haar hart tegen het zijne klopte, maar direct daarop weerde zij hem met een enkele beweging van haar hoofd af.

Als vernietigd liet Gisbert zijn armen langs zijn lichaam zinken.

„Vergeef me,” vroeg hij dof. „Ik kon niet anders.”

De vrouw met het roode masker huiverde, en zei toen treurig: „Waarom verstoor je onzen lentedroom, Gisbert? Ik weet niet of ik van je houd, of er ooit een minuut geweest is, waarop ik met liefde aan je gedacht heb, maar wél weet ik, dat ik, zoolang wij elkaar kennen, een heerlijken, mooien droom gedroomd heb. — Jarenlang heb ik de mannen gehaat en veracht. Ik ben hen ontvlucht als de zonde. Jij, Gisbert, met je edel, groot en rein hart, jij gaf mij het geloof terug, dat ik verloren had in het gewoel der wereld. Of het liefde was, wat ik voor je gevoelde, weet ik niet, maar het gevoel van je nabijheid, van je attenties, je vriendschap, was mij als een blik in het sprookjesland van mijn jeugd. Misschien was er ook een oogenblik waarop ik dacht dat het heerlijk moest zijn aan je trouwe hart uit te rusten, mijn oogen te sluiten en niets meer te voelen dan je liefde. Het was toen, midden op zee, toen ons schip in nood verkeerde, en wij, terwijl de huizen-hoogte golven om ons heen kookten en schuimden, naast elkaar in het gelaat van den dood stonden. Misschien was het beter geweest, als het schip toen vergaan was. Ik zou dan tenminste geen leed gebracht hebben over een ander menschenhart.”

„Je doet jezelf vergeefs pijn, Malette. Ik verzeker je, dat Josa niet lijdt ter wille van jou. Zij heeft mij maar al te gemakkelijk opgegeven.”

Er beefde een groote, smartelijke bitterheid in zijn stem.

Onderzoekend keek Malette Gisbert aan. Zijn gelaat leek spookachtig bleek in het licht van de maan. Hij boog zich weer over haar heen. Smeekend keek hij haar aan.

„Pijnig mij niet langer, Malette,” smeekte hij, weer naar haar handen grijpend, die in haar schoot rustten. „Verlos mij uit mijn lijden.”

Hij drukte haar slanke vingers aan zijn gloeienden mond.

„Houd van me!” smeekte hij. „Al het andere mag voorbijgaan, maar houd van mij!”

Een oogenblik bleef Madame de Maravet zwijgen, toen zei ze zachtjes, als sprak ze meer tot zichzelf dan tegen hem: „Jij bent het, die wilt dat onze lentedroom vervliegt. Als een mooie, heerlijke herinnering wilde ik hem met me meenemen in mijn armzalig leven. De droom is uit, Gisbert von Hohenwald, zoodra je mijn gelaat ziet. Ik waarschuw je!”

„Ik houd eeuwig van je,” riep Gisbert uit, weer voor haar op zijn knieën vallend en zijn armen naar haar uitstrekkend.

Hoe zoet geurden de rozen! En de witte leliën vlamden als bruiloftsfakkels.

En om hen heen was een diep, plechtig, groot zwijgen . . .

Toen liet Malette de Maravet langzaam het roode masker van haar gezicht vallen . . .

En Gisbert staarde in haar teer, blozend gelaat, met de oogen donker als de nacht, de scherp getrokken wenkbrauwen, den zwellenden mond onder den fijnen neus en boven den teer-geronden kin.

Hoe mooi was zij, hoe heerlijk mooi! En toch steeg er plotseling een vreemd gevoel in Gisbert op.

Tevergeefs trachtte hij het te verdrijven. Het liet zich niet verdrijven, het nam toe, nam steeds toe. Bijna angstig onderzocht hij iederen trek in het gelaat van de zoo innig geliefde vrouw. En hij zou wel plotseling luid hebben willen schreeuwen van smart en weedom.

Zóó had hij zich Malette voorgesteld in zijn verwarde droom, zóó had hij haar gevoeld en gezien, en tóch was haar gezicht hem vreemd. Hij verlangde er plotseling naar, dat zij het anders zoo fel gehate masker weer zou voordoen, en als een slag doortilde het hem: „Had hij misschien het roode masker bemind?” Als verontschuldigend trok hij de handen van de innig geliefde vrouw voor zijn oogen.

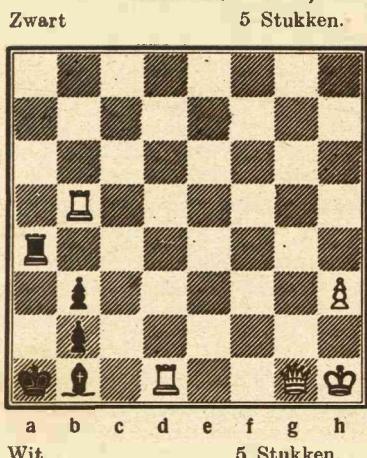
(Wordt vervolgd)

BETIMMERINGEN

MEUBELEN

Schaken.

PROBLEEM No. 20 (driezet).
 Tweede Wedstrijdprobleem.
 Auteur: S. LOYD, te New-York.

Correspondentie-adres: J. Verstoep Jzn., Frederik Hendrik-
 straat 37, Delft.

Zij: „Nee mijnheer Brinks, ik kan niet met u trouwen, maar daar u toch op den grond ligt, kunt u misschien meteen wel even kijken naar de naald, die ik heb laten vallen.”

Zij: „Mijn broer heeft het erg druk.”
 Hij: „Ik heb gehoord, dat het hem wel 50.000 waard is, compaignon met iemand te worden. — Wat doet hij?”
 Zij: „Uitkijken naar 'n compaignon.”

Oplossing probleem no. 18 (driezet):

1. Da8, Pa8: 2. Lg7, Ke4: of Le4: 3. Lb1 resp. Le6 ♣.

1...., La8: 2. Tf4, Ke5: 3. Pg6 ♣.

1...., Le4: 2. Le6, Ke5: 3. Da1 ♣, enz.

Een probleem van buitengewone elegantie, een paar van Boheemsche-compositiekunst.

ONZE CROSS-WORD-PUZZLES

Hieronder de oplossing van ons eerste cross-word. (Zie Panorama 37 van 11 Maart).

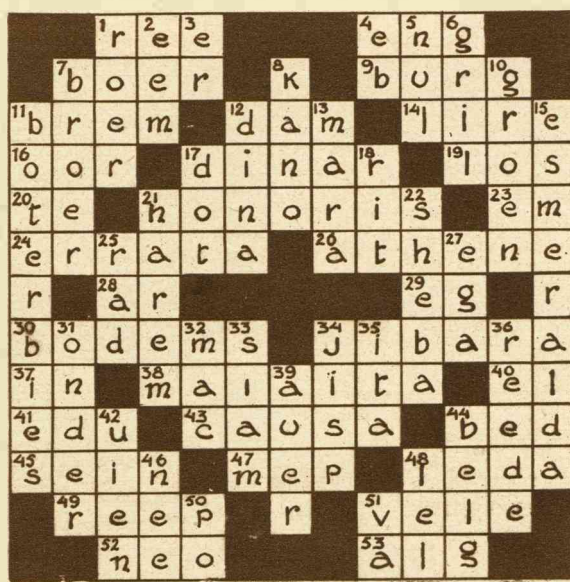
Een prijs van een *rijksdaalder* elk kregen:

de heer J. Z. Mewe, Henrich de Keyserplein 12, Amsterdam;
 mej. Ducret, Boschlaan A 86, Doorn;
 mej. A. Deegenaar, Brinkstraat 109, Enschede;
 de heer W. Koevoet, Jan van Avennesstraat 34a, R'dam;
 de heer J. A. Heydenrijk, Plantage Parklaan 26, A'dam;
 de heer A. van den Bos, Ligusterstraat 11, den Haag.

Een troostprijs (een fraaie gravure) kregen:

de heer D. Ingerman, Amersfoort;
 de heer S. de Boer, Rusthoflaan 15, Rotterdam;
 de heer L. P. F. Schimpf, Albertinastraat 8, den Haag;
 de heer Ph. J. Hoedemaker, Koekoekstraat 21, Utrecht.

Alle prijzen zijn tegelijk met dit nummer verzonden.

Dammen.

Eene bloemlezing uit het internationale damleven.

G. J. A. VAN DAM.

No. 44.

Wij mogen niet nalaten, alvorens verder te gaan, ook nog de volgende buitengewone compositie van den heer van Dam, den Administrateur van den Ned. Dambond, onder de aandacht onzer lezeressen en lezers te brengen. Men vindt in de afwikkeling gedeeltelijk het thema van no. 43 terug, niettemin wordt door deze kleine nuance een geheel ander resultaat bereikt.

Wit wint nu namelijk door het volgende

spel: 23—18!, zwart 19×45, wit 18—12!!

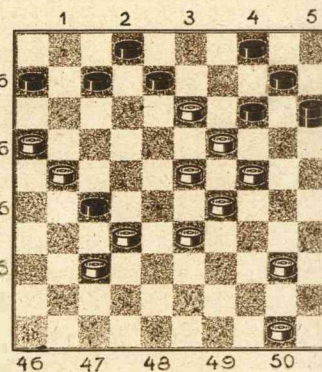
een verrassende zet!

Zwart kan nu op niet minder dan vijf manieren slaan, doch hij moet reglementair de meeste stukken nemen door met zijn dam

15×17 te slaan. Thans komt eenigszins het „waterval”-systeem te voorschijn. Wit nu 32×21!! (slaat wit anders, dan wordt het spel remise!), zwart nu 7×9, daarmee de ontbrekende

schakel (9) in wit's winnenden slag 21×5 leggende!

Een probleem zooals er niet veel zijn!

Patiënte: „O, dokter, ik heb toch zoo'n vreeselijk vermoeid gevoel over mij...”
 Dokter: „Dat begrijp ik. Laat mij uw tong maar eens zien.”

„Denk je werkelijk, dat er eenige kans is, dat Jack mij zal trouwen?”
 „Daar ik nogal pessimistisch ben aangelegd, denk ik het wel.”

VOOR DE JEUGD

CURSUS IN PAPIERVOUWEN.

II.

Engelui, volgens afspraak gaan we weer voort. Als tweede les van onzen vouwcursus zullen we jelui een goochelkunstje leeren. Wie van ons ziet er niet graag goochelen! Maar zelf goochelen, dat is wel het toppunt van onze wenschen.

Om te goochelen heeft men evenwel een of ander voorwerp noodig: een tooverstok, een doos, een doek of iets dergelijks. Het apparaat of werktuig,

wordt (zie Fig. 3), waardoor Fig. 4 ontstaat. Nu haalt men de beide vellen uit elkaar en plakt ze met de middelste vierhoeken aan elkander. Goed begrepen dus: elk der beide papieren is door het vouwen in negen vierhoekjes verdeeld. De buitenzijde der beide middelste vierhoeken worden zoodanig tegen elkander geplakt, dat men de beide papieren elk

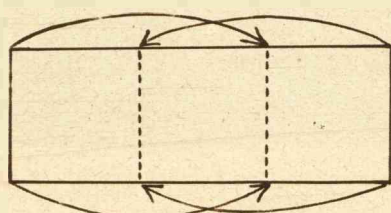

Fig. 3.

naar een tegenovergestelden kant weder kan opvouwen (zie Fig. 5). Nu moet men er voor zorgen dat de beide papieren even groot en precies eender gevouwen zijn, zoodat, als men ze beide opvouwt, het eene door het andere volkomen bedekt is. Bovendien moeten de vouwen heel scherp gemaakt worden, opdat de beide opgevouwen papieren niet al te dik zijn. Nu wordt een ander papier genomen, ongeveer een derde groot, dan de twee vorige. Ook dit wordt op dezelfde manier gevouwen, als in Fig. 1—4 is aangegeven.

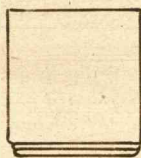

Fig. 4.

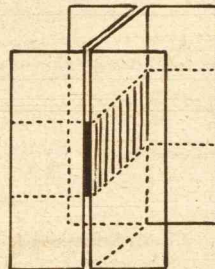

Fig. 5.

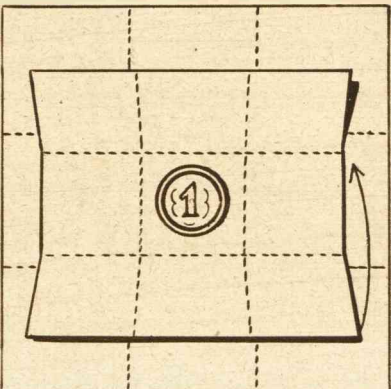

Fig. 6.

wers zien, dat dit er in ligt (zie Fig. 6), en vouwt dan het papier dicht. Vervolgens schuift men dit papier met het geldstuk uit het middelste vierkant van het grootere papier, naar beneden (zie Fig. 7), vat beide papieren vast en vouwt zoo het grootere papier dicht. Doet men daarna de beide papieren weer open, dan ziet men dat het geldstuk verdwenen is, omdat dan het leeg vak van het kleine dubbele papier boven ligt. Herhaalt men deze bewerking op dezelfde wijze, dan komt het geldstuk weer te voorschijn.

De uitgelachen krachtmensch.

Wie bezit kracht? Wie van meening is, dat hij er op dat punt mag zijn, die moet eens proberen het lichte deksel van een sigarenkistje, dat wij op tafel gelegd hebben, er af te slaan. Het deksel ligt voor de helft op de tafel, de andere helft steekt over den rand heen. De op de tafel gelegen helft is met een licht stuk papier, bijv. een blad van een krant zóó bedekt, dat er van het halve deksel niets te zien is. Nu mag onze sterke baas met zijn vuist of met de vlakke hand, ja zelfs met een stok van voren op de uitstekende helft net zoo lang slaan, als hij maar verkiest, het zal hem niet gelukken, het deksel van de tafel te doen vallen. Eerder zal hij er in slagen het stukje hout in splinters te slaan en hoe harder hij zich inspant des te meer plezier hebben de aanwezigen. Zoo dikwijls hij er namelijk op slaat, gaat de voorste helft van het plankje wat naar beneden en het achterste gedeelte onder de krant naar boven. Hierdoor wordt de lucht, die zich daaronder bevindt, verdund en de luchtdruk van boven af, krijgt weer de overhand. Hij oefent zijn kracht uit op de geheele oppervlakte, waaronder de ruimte is met verdunde lucht, en houdt zoo door zijn zwaarte krant en deksel vast. Tegen dit gewicht is de kracht van onzen sterken vriend niet opgewassen. De proef gelukt slechts, indien men plotseling er op los slaat. Drukt men langzaam, dan ontstaat er geen luchtverdunning, omdat de lucht dan tijd heeft, van voren af langzaam toe te stroomen. OOM TOM.

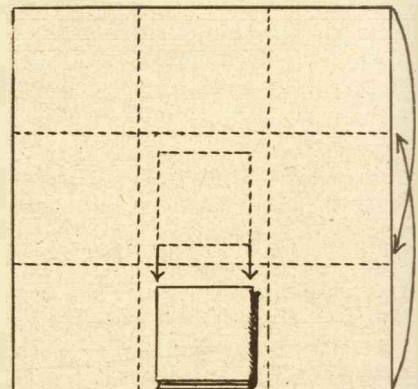

Fig. 7.

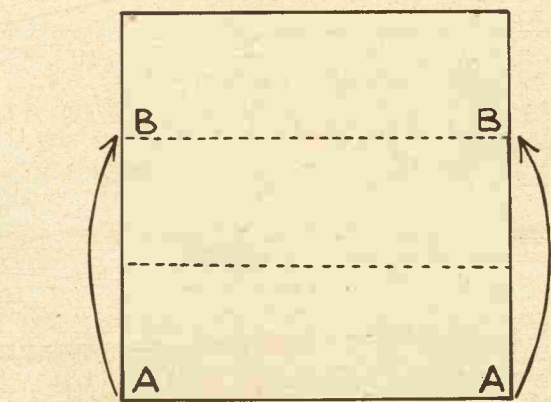

Fig. 1.

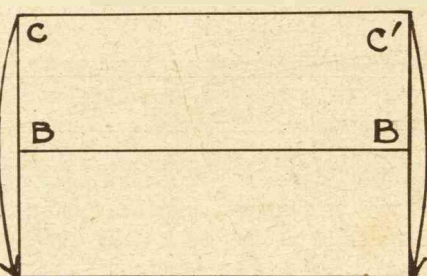

Fig. 2.

gegeven. Men krijgt op deze wijze een rechthoekig stuk papier, dat wederom in drie gelijke deelen gevouwen